

KIRMIZI FULARLI KIZ

FATİH KÜÇÜK

anı

evrensel kültür kitaplığı

evrensel
kültür kitaplığı

Fatih Küçük

KIRMIZI FULARLI KIZ

Anı

DOĞA BASIN YAYIN
Dağıtım Ticaret Limited Şirketi
Tarlabaşı Blv. Kamerhatun Mah. Alhatun Sk. No: 25 Beyoğlu / İstanbul
T: 0212 255 25 46 F: 0212 255 25 87
www.evrenselbasim.com - info@evrenselbasim.com

Evrensel Basım Yayın **606**
Evrensel Kültür Kitaplığı **8**
Kırmızı Fularlı Kız: Fatih Küçük

Kapak Tasarım: **Devrim Koçlan**
Kapak Resmi: **Fatih Küçük**

ISBN 978-605-331-316-8
© Evrensel Basım Yayın **2014** - Sertifika No: **11015**

Birinci Basım **Eylül 2014** • İstanbul

Baskı: Ezgi Matbaacılık Tekstil Pors. İnş. San. Tic. Ltd. Şti.
Sanayi Cd. Altay Sok. No: 14 Yenibosna / İstanbul • Sertifika No: 12142
T: 0212 452 23 02 - www.ezgimatbaa.net

KIRMIZI FULARLI KIZ

“Kelebekler girdi aydınlık evlerden içeri,
Yandı ve öldü!
Ey ateş, cinayetler işlendi sende!”

Bir sabah bütün insanlık kuş cıvıltılarının ve parlak duru güneş ışıklarının düştüğü temiz suların kıyılarında, içindeki kötülüğe sebep ne varsa unutmuş olarak yeniden uyansın istiyordum. İnsanlık, bütün önyargılara sebep kavramların, birbirimizi öldüren kelimelerin ve isimlerin unutulduğu bir güne uyansın istiyordum. Bir sabah o hayal ettiğimiz berrak kıyılarda, dipdiri topraklara ılık rüzgâr ve ağaç yapraklarının hışırtısında uyandığımız vakit bütün çirkin beton binalar, okullar, hastaneler, alışveriş merkezleri, fabrikalar, silahlar; en çok da o soğuk betonlar, o demirler, o silahlar eriyip çiçek olsun istiyordum. Bir sabah durgun sulara düşen parlak ışıkların kenarında, çiçek kokularıyla uyandığımız sırada, güzel hisler haricinde geri kalan her şey unutulsun istiyordum.

Bunu deli gibi istiyordum ve elbette bu istekle delirebilirdim. Çünkü kirlenen kavramlar, önyargılar, kelimeler zaten delirmemize sebep oluyordu. Bunu deli gibi istiyordum, çünkü çirkin binalar, zihnimizi kirleten okullar, acıdan ölmemize sebep fabrikalar, harca mutlu ol merkezleri ve mutsuzluktan öl hastaneleriyle çevriliydik. Bırak ayrı dili, aynı dilde de olsa birbirimizi anlayamayacak kadar başkaydı kavramlara verdiğimiz yargı. Büyük bir vahşetle önümüzdeki kavramların içini dişlerimizle oyup boşaltıyorduk; mutlu olabiliriz artık, zihinlerimiz bulanık ve de karanlık.

Belki her şeyin başında size kirlilikten ve çirkinlikten bahsetmemeliydim. Bunun için bağışlayın beni, bağışlayın ya da aşağılayın ama güzel olsaydı her şey, bu kelimelerin ilerleyen safhasında yaşanmış olduğuna tanıklık edeceğiniz acıya, ayrılığa ve çarpıklığa rastlamak mümkün olur muydu? Öyleyse bu kirliliktense yeniden öğrenmek adına başımıza çok ağır değil bir kuş kanadı, bir yağmur tanesi düşse de unutuversek başımızın içindeki değişmek bilmez yargıları, kelimeleri. Kuş kanadı ya da yağmur damlasının o yüce ağırlığı başımıza düşüp bizi yere yığıp bulanık zihnimizi kaybetmeyeceğimize göre, demek oluyordu ki, bizler bir

sabah acının, güvensizliğin ve yozluğun yorganında uyanmaya devam edeceğiz. Ve her ne kadar gerçekleri kendi gözümüzle görsek de, her ne kadar aynı duyguları yaşasak da, ayrıştırılmış kavgalı kimliğiniz yargılarınıza sebep bizi ensemizden tutup olduğumuz yerde bekletecek. Asla boşuna inkâr etmeyin; adınız, nerede doğduğunuz ve ayrıştırılmış kimliğiniz ensenizden tutup hizaya çektiği vakit sizle aynı hizada olmadığını gördüğünüz kim varsa hak veremeyeceksin. Ama ben yine de ellerim göğsümde "bir sabah uyandığımızda, bir sabah, bir sabah…" diye diye o sabahı bekleyip güzel günler dileyeceğim...

Kimi insan severek yürürdü; nerede güzel gülen bir yüz görse sever, yürür, severdi… Cihan severek yürüyordu. Güneş sert saçlarını 2011'in temmuzunda terletiyor, zihninde kol gezen, sabit olmayan fikirlerle ayaklarını kumlara sürüyerek, ardında bir iz bırakarak yürüyordu. Bunu umursamıyor, ama biliyordu ki denizden gelen rüzgâr, ardında bıraktığı geçici izleri çok erken yok ediyordu. Bakışları ufuk hizasına geldiğinde gözleri güneşten kapanıp bir çizgi halini almıştı. İskeleden Karadeniz'e atlayan mavi, sarı, beyaz şortlu çocuklar; güneşe uzanmış kadınlar, başı dalgalarda kaybolup kaybolup ortaya çıkan kadınlar, parmaklarına güneş değen kadınlar, parmakları güneş değmeyen erkeklere bakan kadınlar ve yalnızca kadınlar. Bakışlarını kıyıdan alıp sahildeki yürüme yolunun sol kısmına çevirdiği an, yuvarlak yüzlü, iri gözlü, güzel gülümseyen o kadını görmüştü. Kadın tezgâhının arkasında durmuş renkli bileklikler satıyordu, Cihan, güzel gülüyor diye geçirdi aklından ve tezgâha yaklaşıp başıyla selamladı kadını. Bilekliklere dokunuyordu, kadın güneşten kararmış ince eline kahverengi ve yeşil renkli bir bileklik alıp yakışacağını söylediği Cihan'a uzattı ve uzatılan bilekliği tereddüt etmeden aldı Cihan. Bilekliğin kahve ve yeşil tonlarındaki rengini inceliyordu. Konu, resim bölümünde okuyan Cihan'dan sebep renklere ve resme geldi. Adını bilmediği gülümseyen kadın, hayalinin güzel sanatlar olduğunu ve resim ya da mimarlık okumak istediğini söylüyordu. Nasıl oldu bilmiyorlardı ama kadın bir kitaptan bahsetti. Kitabın adı "Özgürlük Yolu"ydu. Kadının güneşten kararmış ince parmakları tezgâhta duran gri tondaki kâğıdı, yazının sığabileceği kadar üçgen biçimde yırtıp siyah kalemle "Yabana Doğ-

ru- Jon Krakauer" yazdı ve uzattı. Cihan meraklı bakışlarla kâğıdı eline aldı, sol üst cebine, sigarasının yanına koydu.

Cihan, "Avangart adında bir sanat merkezi var, denize çıkan bir sokakta. Önceliği sanat olan, oda tiyatrosu ve atölyeleri olan bir yer ve resim bölümünden hocalarımız da dahil birçok kişi oradadır. Resim bölümü okumak istiyorsan, ben de oranın bir parçasıyım, gelmek istersen bekleriz" diyerek bilekliğin parasını ödeyip yoluna devam etti. Birkaç adım sonra heyecanını paylaşmak üzere gittiği yolu tekrar yürüyerek, rüzgârın kaybettiği izlerini tekrar açarak, ama kapanacağını da bilerek geri döndü. Tiyatro sahnesini boyadığım siyah boya ile boyalı kapı açılıp Cihan içeri giriyor. Belli ki bir şey olmuş, heyecanı yüzünden ayrılmıyordu. Sahneye oturuyoruz birlikte, ikimizin de sırtı duvara yaslanmış, Cihan'ın ağzından çıkacakları dinliyorum: "Kıyıdan eve giderken bir kadınla tanıştım, gülümsüyor ve sanırım güzel olan her şeyi de seviyor." Cebinden sigarasını çıkartıyor; bir kâğıt gösteriyor, okuyorum, "Özgürlük Yolu" yazıyor. Cihan'ın merakla okumak için aldığı kitapta şöyle diyordu:

"*…Birbirimizi yeniden görene değin aradan çok uzun zaman geçebilir. Ama Alaska'dan tek parça dönebilirsem, benden haber alacağına emin olabilirsin. Sana önerdiğim şeyi tekrarlamak istiyorum; yaşam tarzında köklü bir değişiklik yapmalı, daha önce hiç duymadığın ya da yapmakta kararsız kaldığın türden şeylerin tamamını yapmaya başlamalısın. Çoğu insan onları mutsuz eden koşullarda yaşıyor ve gene de bunu değiştirmek için hiçbir şey yapmıyorlar. Çünkü güvenli, rahat, rutin bir hayata koşullanmış durumdalar. Tüm bunlar huzur veriyor gibi görünse de, insanın içindeki maceracı ruh için kesin olarak belirlenmiş bir gelecekten daha yıkıcı bir şey düşünemiyorum. İnsanın yaşama arzusunun özünde macera tutkusu yer alır. Yaşamın keyfi yeni deneyimlerde yatar, bu yüzden sürekli değişen bir ufuktan daha büyük keyif olamaz.*"

Bir insan içselleştirdiği bir kitabı başucu kitabı yapar ve onu yalnız sevdiği, değer bulacağına inandığı kişilere önerebilir. Cihan o kadının adını sormamıştı ve söylediğine göre artık o kıyıda ne bir bileklik satılan tezgâh, ne de o kadın vardı. Bir süre sonra, sanat merkezinin sosyal paylaşım sitesinden ismini H.Z. olarak kullanan ve ken-

dine ait bir fotoğrafı olmayan biri tarafından mesaj almıştık. Onun Cihan'ın 2011 yazında, yeşil ve kahve renkli iplerle örülmüş bilekliğini aldığı tezgâhtaki kadın olduğunu fark ettik. Söylediğine göre artık Manavgat'ta ailesiyle birlikte bir restoran işletiyormuş. Neredeyse bir yıla yakın, Cihan ve benim için, uzun sohbetler edip tartıştığımız ve uzun yıllar seveceğimiz bir dostluk kurulmuştu onunla aramızda. Ve onca geçen zamana karşın isimlerimizi bilmeden konuştuk. Bir gün dost ansızın kayboldu ve birbirimizden haber alamadık.

Bir gün uyanacaktık ve o sevmediğimiz, o bütün demir ve beton yığınları eritilip çiçek olacaktı. Adı gerçek ama içi boşaltılıp karşımıza konan şeye demokrasi diyorduk ve biz bu şeyin tam anlamıyla ne gibi bir şey olduğunu bilmeyip iyi bir şeydir diyorduk. Demokrasi yalanını kullanan devletler herkesi çeşitli yöntemlerle kendine bağlıyor ve istediği yöne doğru olanca gücüyle çekiyor, peşinden gelenler ne nereye gittiğini biliyor ne de karşı koyabiliyordu. Sürüklenenlerden kimisi yere düşüyor sürükleniyor, kimisi başka yola gitmek istiyordu. Ama yalanla sürüklenen insanlar için olur da biri çıkıp "yapmayın, sürüklemeyin insanları" derse eğer "yo biz sürüklemiyoruz ki, onlar geliyor" deniyordu. Bir gün güzelliklere uyanacağız diye umuyor ve öncesinde bir ışık, bir tufan bekliyordum. Bir türlü gelmeyen otobüsü saatlerce beklemek gibiydi. Her saat ama her saat haberlerden duyulacak o şeyi bekliyorum.

Bir gün biri bir ağaca gölge eden elleri kovmak, ağaca sarılmak istedi ve biri bir gün ateş yaktı. Üzerimize üzerimize yürüyerek tıpkı bir hastalık gibi bütün ağaçlarımızı, o nadide çiçeklerimizi saran betonların altında çoluk çocuk eziliyorduk. O sebeptendi bu çiçeğe olan sevgimiz, o sebeptendi her şeyi yıkma kızgınlığımız; yerine çiçek dikme insanlığımız, masumluğumuz. O gün işte o ışığı beklediğimiz gün pencerelerimizden gökyüzüne bakıp güzeli arayan insanların göğsünden yansıyan ışığı seyre daldık.

Ama bu ışık uğruna acılar çekti insan.

Ve kılıçlarını bilediler bizim ateşimizde ve yeni kılıçlar dövdüler... Dudaklarını yalayarak dur durak bilmeksizin yeni demirlerden yeni binalar diktiler. Ve hepsi ama hepsini avucunda çiçek taşıyan kadınların, çocukların üzerine…

Kahvaltı saatlerini gündemi takip ederek geçirmek alışkanlık halini almıştı. Her gün yeni bir gündeme uyandığımız günlerde, gazetede Mehmet Çınar'ın haberi dikkatimi çekiyor. Haberde:

Antalya'da Gezi Parkı ve sonrasında yaşanan olaylara katılan Ali K., Leyla N., Anıl Bartu E., Murat S., Mustafa Cihan Y. ve Ayşe Deniz K., 2-3 Ekim günlerinde gözaltına alındı. 1 Haziran gecesi Çallı'daki gösteriler, 9 Eylül'de Ahmet Atakan'ın ölümüne ilişkin protesto, 12 Eylül'de 12 Eylül darbesinin protestosu ve ODTÜ olaylarına yönelik protesto gösterilerinde yer alan 6 gençten Murat S., Mustafa Cihan Y. ve Ayşe Deniz tutuklanarak Antalya L Tipi Kapalı Cezaevi'ne gönderildi. Diğer 3 şüpheli ise tutuksuz yargılanmak üzere serbest kaldı.

Tutuklanan 3 kişi arasında yer alan, HES karşıtı eylemlerle de dikkati çeken 20 yaşındaki Ayşe Deniz K. hakkındaki suçlamalar arasında, 'kırmızı renkli fularının sosyalizmin simgesi olduğu', elinde taş ve sapanla güvenlik güçlerine saldırdığı, TOMA şoförüne saldırdığı, yolu trafiğe kapattığı, yüzünü kapatarak eylemcilerin önünde güvenlik güçleriyle çatıştığı gibi iddialar bulunuyor.

Polisteki Fular Sorusu

Ayşe Deniz K. ve diğer şüphelilere, Antalya Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü'nce gerçekleştirilen sorguda, 'Sosyalizmi simgeleyen kırmızı renkli fular ile yüzünüz açık ve kapalı şekilde eylemlerde MLKP terör örgütünün açık alan yapılanmaları olan ESP (Ezilenlerin Sosyalist Partisi), LÖB (Liseli Öğrenci Birliği), SGDF (Sosyalist Gençlik Dernekleri Federasyonu), SGD (Sosyalist Gençlik Derneği) ile SKM (Sosyalist Kadın Meclisi) içerisinde faaliyet yürüten şahıslar ile birlikte hareket ettiğiniz mi?' diye soru yöneltildi.

"Kırmızı Fular Örgüt Simgesi"

Tutuklulardan Ayşe Deniz K.'nin avukatı Bilal Doğan, müvekkilinin eylemlere katıldığına ilişkin fotoğraflar bulunduğunu, ancak bunların kendiliğinden eylemler olduğunu belirtti. Avukat Bilal Doğan,

"Bu eylemlerde kırmızı fular taktı diye, sadece bir örgüt sembolü olarak görülüp tutuklama gerekçesi bile yapılabiliyor. Yani artık bu korku imparatorluğunun boyutları bize göre korkunç boyutta" dedi.

Müvekkiline ilişkin hukuki değil, siyasi karar alınmış bir tutuklama olduğu düşüncesini taşıdığını anlatan Doğan, "Baktığınızda, bu eylemlere katılmaktan kamu malına zarar vermeye kadar bunlar tutuklanmayı gerektirecek suçlar değil. Kontrolle salıverilmeliydi. Bu durum, gencecik insanların eğitimlerine de engel teşkil ediyor" dedi.

Avukat Bilal Doğan, Terörle Mücadele Şube Müdürlüğü'nce hazırlanan sorgu tutanağı kapsamında, savcılık tarafından mahkemeye sevk edilen Ayşe Deniz K. ve diğer şüphelilere aynı soruların mahkemede de yöneltildiğini söyledi.

"Kırmızı fular"ın suç teşkil etmesi kamuoyunda çarpıcı bulunmuştu, fakat gündemde uzun süre yer alacağını hiç düşünmüyordum. Çok geçmiyor, kucağında çiçek taşıyan ve gülümseyen bir fotoğrafıyla basında yer alan kadın hakkında, Antalya cezaevinden Alanya cezaevine nakledileceği haberini okuyorum:

Antalya'da 1 Haziran günü yaşanan Gezi Parkı protestoları ve sonrasında Ahmet Atakan'ın ölümü, 12 Eylül darbesinin yıldönümü, ODTÜ'de yaşananlara ilişkin protestolara katıldığı gerekçesiyle 2 kişiyle birlikte gözaltına alınan ve ardından tutuklu yargılanmak üzere Antalya L Tipi Kapalı Cezaevi'ne gönderilen Ayşe Deniz Karacagil, dün Antalya'dan Alanya'nın Mahmutlar Beldesi'ndeki Alanya L Tipi Kapalı Cezaevi'ne nakledildi.

Antalya'daki polis sorgusunda, 'Sosyalizmi simgeleyen kırmızı renkli fular ile yüzünüzü tanınmamak ve kimliğinizi gizlemek amacıyla kapatmadaki amacınız nedir?' gibi sorular yöneltilen Ayşe Deniz Karacagil'in, konuya ilişkin medya organlarında çıkan haberler sonrasında Alanya'ya gönderilmesine, anne Nuray Erçağan tepki gösteriyordu. Kızı Deniz'in Alanya'ya nakledildiğini başkalarından öğrendiğini ve kendisine hiçbir bilgi verilmediğini anlatan Nuray Er-

çağan, Mehmet Çınar röportajında nakil olayına tepkisini şöyle dile getiriyordu:

"Evet, bu yine sürgün... Aslında cezaevi müdürü siyasileri istemiyor ve istememesi de çok ilginç. Hem babası hem ben kalp hastasıyız, emekli insanlarız ve her görüşte Alanya'ya gidip gelmek çok zor olacak. Burada başka kadın tutuklu olmadığı için Deniz'i Alanya'ya göndermişler. Neticede Deniz daha mahkemeye bile çıkmadı. Yanında bir arkadaşı var, S. Deniz ile iyi arkadaşlardı. Apar topar gitmesine anlam veremiyorum. Daha mahkemesi görülmeden Alanya'ya götürülmesi dikkatimi çekiyor. Çok çabuk gitti. Bunlar bizim onurumuz ve oradan oraya sürgün ediliyorlar, ama bana bilgi bile vermiyorlar."

Antalya'da Gezi Parkı olayları nedeniyle 100'ün üzerinde gözaltı olayı yaşandığını, polis tarafından hazırlanan sorguların tamamının aynı olduğunu da öne süren Nuray Erçağan, "Polis tarafından hazırlanmış ve hazır olarak mahkemeye sunulmuş bir iddianamedir. Yanlış ve ezber bilgilerle yazıldığı anlaşılıyor. Gezi direnişi süresince yapılan eylemlere ben de katıldım, kızım da katıldı. Geleceğinin elinden alındığına inanıyordu, bu nedenle eylemlerde olması gerektiğini düşünüyordu. Kızım taktığı iddia edilen kırmızı fuları hiç takmadı. Ben bunu 'kırmızı fular takmak suçtur' anlamında söylemiyorum, iddianamenin ne kadar yalan yanlış bilgilerle hazırlandığı anlaşılsın diye söylüyorum" diye konuştu.

Antalya L Tipi Cezaevi yönetimi ise Ayşe Deniz Karacagil'in Alanya L Tipi Cezaevi'ne naklinin nedenini, kadın bölümünde başka siyasi tutuklu olmaması olarak gösterdi.

Nereden geliyordu bu bulutlar küçük parlak ışıkları yok eden, nereden geliyordu bu bulutlar değdiği her ne varsa kopkoyu ve karanlık yapan. Omuzlarına vuruyordu yanındaki ince burunlu esmer kadının, sarsıyor, soruyor "nereden geliyor bu bulutlar?" Hiç bu denli mutsuz etmemişti beni" diyor. Elleri cezaevinin perdesiz, demirli, küçük penceresinde, yanaklarında hiç silinmeyecek bir kırmızı ile iri gözlerini göğe dikmiş... Saat dokuza yedi var. Cezaevinin dış duvarında, baktığı pencerenin hemen üzerinde avluyu ışıtan yüksek ışıklı lambalar göğü görmesine engel. Yağmur başlıyor, bulutlar tepesine

tepesine üşüşmekte. Ellerini uzatıp bulutları aralayıp bir yıldız olmalı buralarda, her karanlığın dokuzun'da Kızçem'le aynı göğe ayrı pencerelerden bakıp aynı yıldızı göreceğimiz, demek istiyor.

Saat dokuz iki kardeş aynı göğe bakıyor. O an bütün ışıklar sönmeli karanlıkta kalmalı şehir, o an gökten yere düşüvermeli bütün bulutlar... çırılçıplak kalmalı yıldızlar... çünkü saat dokuz.

Günleri tutukluluk süreciyle geçen Deniz'in ilk duruşması görülüyordu. Gazetelere bu kez "Kırmızı Fularlı Kız'a Tahliye Yok" haberi düşüyordu. Elimdeki gazetenin ilk sayfasındaki manşeti sabahın ilk ışıklarında okuyordum. Haberin devamını okumak için sayfaları çeviriyorum:

"Fularlı Kız'a Tahliye Yok"

ANTALYA'da Gezi Parkı protestosu sonrasında örgüt üyeliğinden tutuklanan ve 'kırmızı fularlı kız' olarak bilinen 20 yaşındaki Ayşe Deniz Karacagil'le ilgili görülen 'tutukluluk incelemesinde', tutukluluğunun devamına karar verildi.

Antalya'da Gezi Parkı eylemleri ve sonrasındaki olaylarla ilgili olarak Ayşe Deniz Karacagil ve Murat Sezgin ile Mustafa Cihan Yılmaz, 2 Ekim günü gözaltına alındı ve 'terör örgütüne üyelik' suçlamasıyla aynı gün tutuklandı. Karacagil, sorgusunda kırmızı fuların sosyalizmi simgelediğini içeren sorular yöneltildiğinin medyaya yansıması sonrası, 11 Ekim'de Antalya'dan Alanya Cezaevi'ne nakledildi.

Genç kızın tutukluluk incelemesi, Özgürlük Mahkemesi 1 No'lu Hâkimlik'te görüldü. Karacagil'in kaldığı cezaevi ile mahkeme arasında kurulan görüntülü haberleşmeyle yapılan incelemeye avukatı Hakan Evcin ve annesi Nuray Erçağan katıldı. Karacagil, "Herhangi bir terör örgütüne üye değilim. Daha önce söylediğim ifadem geçerlidir. Tahliyemi talep ediyorum" dedi.

Avukat Hakan Evcin de Ayşe Deniz Karacagil hakkındaki iddianamenin mahkeme tarafından savcılığa iade edildiğini söyledi. Evcin,

"Somut olarak neyle suçlandığı bile belli değil. Ortada bir terör örgütü bile yok. Terör örgütüne üye olduğuna dair herhangi bir delil yok. Davadaki yargılama gerekçeleri değişebilir" açıklamasında bulunduktan sonra Karacagil'in tahliyesini talep etti. Mahkeme, genç kızın tahliye talebini reddetti.

Yaklaşık 2 aydır kızı cezaevinde olan anne Nuray Erçağan, cezaevinde Ayşe Deniz'in ellerine ve ayaklarına mantara karşı kına yakıldığını söyledi. Cezaevindeki toplu yaşam ve ortak kullanım alanları nedeniyle özellikle mantar hastalığının önüne geçilemediğini, mantara karşı da tutukluların kına yakma yöntemini bulduğunu anlatan Erçağan, "Benim kızımın da elleri kınalı. Kınalı kuzumu çok özledim" diye konuştu.

Ayşe Deniz Karacagil'in annesi Nuray hanıma cezaevinden yolladığı mektup, "her dağın gölgesi denize düşer" diye başlayıp yaşadıklarına dair hisleriyle devam ediyordu.

Gazeteye yansıyan haber metni:

'Her Dağın Gölgesi Denize Düşer'

Cezaevi yönetiminin 'görüldü' damgasının yer aldığı mektupların birinde 'Her dağın gölgesi denize düşer' sözü yazılı. Mektubunda Karacagil, demir parmaklıklı pencereye zincirlenmiş güvercin ve ardında görünen bir de güneş resmetti.

Ayşe Deniz Karacagil, annesine yazdığı mektupta;

"Annem canımın içi. Direncin ve umudun gülü... Koca bir tiyatro sahnesinde, bizi bu dünyaya getirdin. Ve birileri sürekli senaryolar, skeçler yazıyor. Yazılanları oynamak zorunda bırakıyorlar. Fakat ben bu yazılanlara uymadığım için buradayım, ama hâlâ onların yazdıklarını oynamıyorum ve oynamayacağım. Bana bu yolda yoldaş olduğun için cesaret kazanıyorum. Bu doğrulukları bana öğrettiğin için minnettarım."

Kız kardeşineyse 'Kızçem' diye seslenen Karacagil, görüş günlerinin okul saatine denk geldiğine işaret ederek, "Lütfen, ricamdır ki okulunu aksatmayasın. Telefon hakkımı sana uygun saatlerde kullanacağım" hatırlatmasında bulundu.

Bir diğer mektubunda, hapishanedeki koğuşunda bir sürü böcek arkadaşı olduğunu anlatan Karacagil, "Kov kov tükenmiyorlar. İsimlerini bu yüzden 'Benjamin' koyduk. Bir de çekirgeler varmış. Havalandırmaya düşüyorlar. İsmi de çekirgelerin 'Çeko'. Ayakları kırılıyor ve tekrar dışarı çıkamadıkları için bir köşede ölüyorlar" diye yazdı.

Ağaçların, Kuşların Ve Özgürlüğün Sahnesi

Ayşe Deniz Karacagil, mektubunda yaşadıklarını ve özlemlerini şu sözlerle dile getirdi:

"Yaşamlarımızı, oyunlarının içerisine hapsetmeye çalışıyorlar. Kısacası biz burada, siz dışarıda tutsak... Ama şunu gözden kaçırmamalı, özgür ruhlar nerede olursa olsun hapsedilemez. Oyunlarınızın farkındayız. Bu tiyatrolarını bozacak ve yeni bir sahne kuracağız. Ağaçların, kuşların ve özgürlüğün olduğu, özellikle de renklerin bol olduğu yeni bir sahne kuracağız. Eğitimin, sağlığın, ulaşımın ücretsiz olduğu, insanca yaşamdan yana durup, emeğin gerçek gücünün temsili yeni bir oyun yazacağız. Ve bu oyunun seyircileri olan çocuklarımıza, oyun sonunda güzel bir selam vereceğiz. Onların gülücükleri yankılanacak bu salonda, rengârenk uçurtmaları serçelerle gökyüzünde uçacak."

Gazetede okuduğum bu haberden sonra, hiç tanımadığımı düşündüğüm Ayşe Deniz için, umudu sönmesin, çıktığında kaldığı yerden devam edip çiçek yetiştirebilsin, göğsünde ışık taşısın istiyoruz ve cezaevine resim ve mektup yollamaya karar veriyoruz. Deniz'in annesine yolladığı mektupta kullandığı dil, düşünceler ve üslup bana tanıdık geliyordu; ama tam anlamıyla bu hissi nereden aldığımı bilemiyordum. Birkaç kişinin yazdığı mektupları, benimse Deniz'in gazetede yayınlanan çiçekli fotoğrafından yaptığım resmi yollamaya

karar vermiştik. Biz elimizdekileri yollayamadan Deniz için tahliye haberi önümüze gelmişti bile.

"Ayşe Deniz, Cezaevinden Çıkıp Sahile Koştu"

Antalya'da, katıldığı Gezi eylemleri nedeniyle 4 ay 6 gün tutuklu kalan 20 yaşındaki Ayşe Deniz, tahliye edildikten sonra Kızçem dediği kardeşiyle birlikte sahile gitti.

Antalya'daki Gezi Parkı protestoları nedeniyle 2 Ekim 2013 günü tutuklanan Ayşe Deniz Karacagil ile Murat Sezgin ve Mustafa Cihan Yılmaz, dün görülen davanın ardından 127 gün sonra bugün özgür yaşama geri döndü. 6 Şubat günü yaklaşık 12 saat süren mahkemede denetimli serbestlik kapsamında tahliye edilen Ayşe Deniz Karacagil, saat 02.00 sıralarında ailesi ve arkadaşları tarafından Alanya Kapalı L Tipi Cezaevi'nden alınarak saat 04.00 sıralarında annesi Nuray Erçağan'ın evine geçti.

Ailesi ve yakınlarıyla hasret gideren Ayşe Deniz, hiç uyumadı. Karacagil, sabah erken saatlerde, yine Gezi olayları kapsamında ifadeye çağrılan kardeşi 16 yaşındaki Ekin Devrim Karacagil ile birlikte Antalya Adliyesi'ne geldi. Özgürlüğe kavuşmanın ardından dışarıdaki ilk gittiği yer Adliye olan Ayşe Deniz, savcılıktaki sıranın çok olması nedeniyle kardeşinin ifadesi ertelenince Antalya'nın dünyaca ünlü Konyaaltı sahillerine gitti. Ayşe Deniz, kardeşi Kızçem diye seslendiği Ekin Devrim ile birlikte uzun süre Akdeniz'i seyretti.

"Her Şey Bir Ağaçla Başladı"

Gezi olayları ve sonraki sürece ilişkin Doğan Haber Ajansı'nın sorularını yanıtlayan Ayşe Deniz Karacagil, Gezi olaylarının 'bir ağaçla başladı' diye nitelendirildiğini, gerçekten de öyle olduğunu aktardı. Karacagil, sonrasında büyük bir halk hareketi, halkın taleplerini dile getirdiği, meydanlara çıktığı bir hak arayışına dönüştüğünü söyledi. Nihai olarak buna insan olarak destek vermelerinin gayet normal olduğunu belirten Ayşe Deniz, "Tabii bunu başka yönlere çarpıtmaya

çalışıp Gezi direnişinin altını boşaltmaya çalışsalar da bu şekilde değildir. Mahkeme salonunda da belirttik, bu herhangi bir terör örgütüne mal edilecek bir durum değil, bir halk direnişiydi. Gençlerin, kadınların sokağa çıktığı, insanların öldürüldüğü ama buna rağmen direnişin pasifleştirilemediği bir halk kitlesinden oluşan bir yığının öfkesini bu iktidara kusmasının temeliydi" diye konuştu.

"Berkin'imiz Hâlâ Uyanmadı"

Ayşe Deniz Karacagil, şöyle konuştu: "Yine Gezi direnişinde de gördük, bir sürü insan yaralandı, bir sürü insan gözünden oldu, Berkin'imiz hâlâ uyanmadı, Ahmet Atakan'ı öldürdüler, Ali İhsan Korkmaz'ı 'ayağımla teptim, hafifçe dürttüm' deniyor, aslında görüntülere bakıldığında öyle değil, gayet net anlaşılıyor, kasıtlı bir şekilde işlenen bir cinayet diyebiliriz buna. Arkadaşlarımız öldü, küçücük çocuklar yaralandı, Berkin hâlâ komada. Küçücük bir çocuktan bile aslında korkabiliyorlar. Gene benim kardeşim hakkında soruşturma başlatılması da bunun bir örneği olarak gösterilebilir."

Hak Arayışları Suç Teşkil Etmez

Hak arayışının hiçbir zaman ve hiçbir yerde suç teşkil etmediğini aktaran Ayşe Deniz Karacagil, "Bunu Bulgaristan, Yunanistan, İspanya'da görebiliriz. Gençlik kitlesi ellerinden alınan haklara karşı bir isyanın fitilini ateşledi. Biz de aynı amaçtaydık. İktidarın bütün aygıtlarıyla polisi, askerî düzeni, savcısı, yargıcı tüm araç gereçleriyle üzerimize saldırması ve temel hak arayışımızı çarpıtarak başka yönlere çekilmeye çalışılması göz önündedir. Buna kanıt olarak da yattığımız 4 ay 6 günü örnek verebiliriz" diye konuştu.

'Kırmızı Fular Şaka Gibi Geldi'

Kırmızı fuların sosyalizmi simgelediği yönünde karşılaştığı soruyu anlatan Karacagil, şöyle konuştu:

"İlk yargılandığımız mahkemede bu bize soruldu ve bizi güldürdü, şaka gibi geldi. Biz, hani diyecektik neredeyse, 'Gerçekten bunu soruyor musunuz, bu bir şaka mı yoksa, mahkeme başladı mı' şeklinde, ama gerçek bir soruymuş. Ona da ilişkin şunu söyledik: Yoğun saldırılar karşısında, atılan fişeklere karşı korunmak amacıyla herhangi bir bez de olabilirdi, kırmızı, sarı fark etmiyor ne bulduysak, yeri geldi tişörtümüzü çıkarttık yüzümüzü örttük. Kasıtlı olarak kırmızı, sarı, yeşil bu tür şeylerle çarpıtıp bu kadar büyük bir halk direnişini bu kadar küçük şeylerle başka yöne çekmeye çalışmaları gerçekten yanlıştır. Bu mahkemede yer almadı, bunun komikliğini kendileri de fark etmiş olsa gerekler."

Cezaevi sürecini anlatan Ayşe Deniz Karacagil, siyasilerin bulunduğu koğuşta kaldığını belirterek, "Bizler aydın bir geleceği savunan, kardeşliğin ülkesini savunan, güzel bir gelecek adına mücadele eden insanlarız. Bu yüzden de zaten aslında hiçbirimizin yeri orası olmaması gerekiyor" dedi.

'İçeriyle Dışarı Arasında Fark Yok'

Yeniden özgürlüğüne kavuştuğu ilk günde dışarıdaki hayatı da değerlendiren Ayşe Deniz, dışarıda insanların hastalıklı hale geldiğini, birçok sosyal, kültürel alanların tüketildiğini kaydetti. İnsanların kimlik asimilasyonundan kültüre, her şeyini yok ettiğini anlatan Ayşe Deniz Karacagil, "Yani içeriyle dışarı arasında pek fark yok. Sadece burada daha geniş görüyoruz gökyüzünü, orada dar açıyla görüyoruz. Orada gardiyanlar, burada polisler var. Orada hapishane savcısı var, burada baktığımızda başbakan, bakanlar var. Burada kıdemleri artıyor sadece. Hapishaneye girdikçe daha küçülüyor, dışarıya çıktıkça daha da güçleniyorlar" dedi.

'Komik Gerekçeler'

Hapishanede arkadaşları ve yakınlarına çeşitli el işlemesi hediyeler de yapan Karacagil, bunları yapmak için önlerine birçok engel çıkartıl-

dığını da anlattı. Boncuk, ip, radyo, masa gibi materyallerin verilmediğini söyleyen Deniz, şöyle devam etti:

"Orada da çok komik sebepler oluyor, nasıl kırmızı fular terör örgütü teşkil edebiliyorsa, burada iple kendimizi asabilirmişiz, boncuk yutup boğulabilirmişiz, masaları yakıp kendimizi öldürebilirmişiz. Böyle saçma sapan şeyler sunuluyor. Bir defa açık alana çıktığımızda çiçek koparmıştık, haftaya tekrar alırız demiştik, ama bir baktık ki haftaya hepsini koparmışlar, bir daha almayalım diye. Taş topluyorduk, taşları deliyorduk, kolye yapıyorduk. Bazen bir günümüzü alıyor diyebilirim. Onlar bizim üretimimizi engelliyor ama ona rağmen her şekilde üretmeye çalışıyoruz. Şiir kitabım mesela sorguya gönderildi. Gerçi Nâzım usta diğer ustalarımız çok yargılandı, bunu da garipsemiyorum bu yüzden. Veya mektuplarımız sorguya gönderiliyor, zaten okuyorsunuz bunu bir daha ek olarak niye gönderiyorsunuz? Saçma sapan gerekçelerle üretmemizin önüne set çekmeye çalıştılar, biz gene taşı deldik ürettik, kazağımızı söktük, ip elde ettik ve üretip ailelerimize bunları hediye, hapishane hatırası olarak sunduk."

Cihan'ın o yaz günü sahilde gördüğü ve dostluk kurduğumuz bileklik satan kadın olan H.Z.'den uzun zamandan beri haber alamamıştık. Deniz'in cezaevinden çıktığı haberini okuduğum günün akşamı, neredeyse aylar sonra H.Z.'ye daha evvel sohbetlerimize ve fikirlerimize aracılık eden elektronik paylaşım sayfasında tekrar rastlamıştım. O an içimden bir şey bana, onca zaman haber alamadığımız H.Z.'ye ilk şu soruyu sordurdu:

F.K.: Ayşe Deniz Karacagil kim?

H.Z.: Benim!

İnanamıyordum! Çünkü onca zaman basından takip ettiğim haberler sebebiyle, resmini yapıp cezaevine yollamak istediğim Deniz'in aslında uzun zamandır soluksuz sohbet ettiğimiz H.Z. takma adlı arkadaşımın olması benim için çarpıcıydı. İkisinin aynı kişi olabileceğini bilemezdim, çünkü sohbetlerimiz esnasında gerçek ismini ve yüzünü bilmeden ve bunu önemsemeden sohbet etmiştik. Masanın başında bir süre sessizce oturmayı sürdürüyorum.

İki katlı bir binanın alt katında bir tiyatro sahnesindeyim. Yaklaşık dört yıldır sahnede uyuyorum ve denizden esen rüzgâr kapıdaki saksıları düşürüyor, her gün aynı saatte sokağımızdan geçen arabanın keskin gürültüsü bir buz gibi eriyerek kayboluyor. Parmaklarım harf tuşlarında öylece bekliyor, çünkü bu bir sınırdı. Yıllarca konuştuğum biri gibi mi konuşmayı sürdürecektim, yoksa Deniz olarak mı? Deniz'le mi konuşmak istiyordum yoksa H.Z. olarak tanıdığım arkadaşım olan kadınla mı? Başparmağım ve işaret parmağım istemsizce burun deliklerimi sıkıyor, bir balık gibi ağzımdan nefes alıp veriyordum, bir süre sonra ağzımdan da nefes almayı kesip nefesimi tutuyordum. Dudaklarım beyazlıyordu, nefesim kulaklarıma baskı uyguluyordu. Büyük bir şiddetle tuttuğum bütün nefesi bırakıp tekrar yazmaya başladım. Cezaevine mektup ve resim yollamak istediğimi duyduğunda memnun olmuştu, ama mektup işlerinin cezaevinde sıkıntılı olduğunu, ancak bir ay içinde ulaştığını söylüyordu. Gazetede çiçek taşıyan kadın olan Deniz'i gördüğümde o fotoğrafın resmini yapmaya başlamıştım.

Su gider, alır ne var ne yok götürür. Su gider, kalır ne var ne yok bırakır.

Deniz cezaevinden çıktığında sevdiklerine sarılıyor, göremediği yıldızları ve çok sevdiği Akdeniz'i seyrediyordu.

Eve girdiğinde, önce aylarca uzak kaldığı odasına girip kapıyı kapattı, sırtını kapıya yaslayıp odasını seyretti. Artık duvarların kokusu başkaydı, teninin kokusu başka. Duvardaki Charlie Chaplin ve çocuğun resmine baktı, cezaevinde perde olmadığı için perdesini gördüğünde yadırgadı; yaklaşıp perdeyi kenara çekip camı açtı, başka bir pencereden bahçeye ve şehre doğru gülümseyerek soluk aldı, içinde tutup bıraktı. Kendini yatağın üzerine attı. Gözleri tavanda, baktığı şeyin ötesinde aklından geçenleri görüyordu. Sonra odasındaki objeleri gözleriyle süzdü; ayağa kalkıp yatağın üzerine en sevdiği objeler olan bozuk paralarını, mikroskobunu ve de mandolinini koydu. Parmaklarının uçlarıyla onlara dokunuyor, kokularını soluyordu. Mandolinine uzanıp kucağına aldı, parmaklarını tellerinde gezdirdi. Mandolinin gövdesine sevgiyle işlenmiş olan, ama yılların aşındırdığı bülbül resimlerine baktı. Çalabildiği için değil çalamadığı için sevdiği mandolini kucağına yerleştirip iri gözlerini avucundaki bozuk paralara çevirdi, üzerindeki kumlar hâlâ duruyor mu diye baktı, zira üzerindeki kumlar dökülürse o bozuk paralara olan sevgisi tükenecek hissine kapılıyordu.

Sahip olduğu objeleri ellerinden usulca yatağa bıraktı. Dışarıdan uzak olduğu sürede her şeye yabancılaştığını fark etse de huzurluydu, çünkü odasındaydı. Kalkıp odasını temizlemeye başladı. Bir ara aklına dolabındaki fularları geldi. Heyecanla dolabın kapağını açıp özlemle fularlara baktı, kırmızı olan aralarında yoktu, çünkü fularını tutuklandığında çantasından alıp delil olarak el koymuşlardı. Cezaevindeki kıyafetlerini çıkartıp yıkamak için makineye attı. Üzerindeki küflü mahpusluk kokusu sulara karışsın istiyordu. Uzun zaman sonra evinde soyunmanın heyecanını elbiseyi çıkartırken işittiği hışırtıların arasında hissediyordu. Kadınsı tenine sinen kokuyu bir an evvel kovmak adına derhal suyun altına girdi. Uzak kaldığı günlerin ıstırabını, umutsuzluklarını, sevmediği kokularını teninden su damlalarıyla birlikte ayaklarının arasından ayrılışını seyrediyordu. Çıktıktan sonra salondaki kahverengi koltukta oturan annesinin dizine oturup annesinin o çok sevdiği uzun saçlarını taramasını istiyordu.

Elinde bir tarak dizlerine ağır gelmeyen bir yük taşır dizleri, kızını. Kızın saçları dolaşık, saçları uzun. Özlemleri ayrı geçen uzun kış günlerinde dolaşıp kalmış uzun saçlarına, bir özlemi tarakla açıyor kadın.

Haziran ayında bütün şehir meydanları düğün yeriydi, davullara vuruyordu çoluk çocuk, şarkılar söyleniyordu. Haziran ayında meydanlar cenaze yeriydi, birbirine sarılıyor çoluk çocuk, ağıtlar yakılıyordu. Sokaklarda insanlar her damlası birbirine sıkıca bağlı siyah bir ırmak gibi akıyordu.

Yaşadıklarımızı düşünüyorduk; Deniz'in yaşadıklarını ve yaşananları yaşamayanlara hissettirebilmek adına, Deniz'in yaşadıklarını interaktif tiyatroya uyarlamaya karar verdim, böylece Deniz'i dinlemeye ve yazmaya başladım. Yaşananları yazdıktan sonra 7 kişilik bir ekiple oyunu oynamaya karar verdik. Ona ne yaptığını soruyordum, yani aylarca yatmasına sebep olan şey neydi diye… Hiç duraksamadan cevap verdi: "Barikatlarda yorulduğumu düşünmüşler beni tatile yolladılar" dedi ve ekledi: "Göğe bakamıyorum hâlâ, uzun süre göremediklerimi birden görünce şaşırdım, hapishaneden ilk çıktığımda bir tane köpekçik geldi yanıma, seveyim diye dokundum ama ürktüm."

Deniz cezaevinde geçen süreyi anlatırken, askerliğimi cezaevi karakolunda yaptığım ve gözlem yapma fırsatım olduğu için şanslıyım diyordum. O cezaevi için eskiden kiliseymiş, sonradan ahır olmuş ve son olarak cezaevi olmuş gibi söylentiler vardı. Sıvası dökük, yüksek duvarlı, rutubetli, Çoruh nehrine yüksekten bakan, geceleri ışıkları sönmeyen, perdeleri olmayan bir yerdi cezaevi. Yüksek cezaevi duvarlarının keskin telleri arasında askerliğimin biteceği günün sayısını hesapladığım, tekrar hesapladığım ve yeni baştan bir kez daha hesapladığım, ama ne kadar hesaplarsam hesaplayayım kalan günün aynı çıkacağını bildiğim halde devam ettiğim bir nöbet vaktindeydim. Beni askerdeyken terk edip eski sevgilisine dönen kadını düşünüyor, kısık sesle şarkı söylüyor, kış vakti azgınlığı üzerinde Çoruh'u seyrediyordum. Elimde bir silah var, kaçan olursa vurmalıymışım. Belli aralıklarla nöbet esnasında çaldığımız düdüklerimizin sesi avluda dolaşıyor. Tellerin arasında boynuma asılmış silahla duvarın üzerinde gidip gelirken; tekrar tekrar gün saymayayım diye, beni terk eden kadını düşünmeyeyim diye ve mahkûmların ne yaşadığını anlayabileyim diye avluya çıkış saati gelen mahkûmları gözlemle-

meye başladım. Onlarla göz göze gelmek, konuşmak yasak. Bazen avluda voleybol oynarken top tellerin üzerinden dışarı kaçıyor, top metrelerce yüksekteki tepeden aşağıya nehre doğru yuvarlanıp azgın sularda kayboluyordu. Ve ben bu manzarayı soğukkanlılıkla seyredebiliyordum. Mart ayının ikinci haftasıydı, güneşin bizi yeni yeni ısıtmaya başladığı bir vakitti. Kırk yaşlarında bir adam avluda yalnız başına volta atıyordu. Birden durdu, eğildi ve yerden bir böcek alıp parmağında tutmak istedi. Kararsız kaldı ama sonra böceği tutmaya ve onunla konuşmaya başladı. Bir saati aşkın süre böcekle konuşarak yürüyen adamı seyrettim, elindeki böcek bir uğur böceğiydi ve sanırım konuşmaları sırasında böceğe iyi dileklerde bulunuyordu. Artık koğuşlara girme vaktiydi; adam diğer mahkûmların içeri girmesini bekleyip sona kaldı. Merdivenleri isteksiz tırmanıp konuşmasını sürdürdüğü uğurböceğini parmaklarının ucundan indirip kapının sol yanındaki pencereye usulca koydu ve içeri girdi. Daha sonra, tahliye olduğu sırada adamla konuşma fırsatım oldu, ve ona neden böceği oraya bıraktığını sordum. O günü hatırladı ve, "Onu içeri layık göremedim" dedi, ama ben o gün böceği seyrediyordum ve adamın ardından o pencereden uğurböceği içeri girmişti.

Deniz, içeride 20 yıldır yatan siyasi tutsaklar varken, onların yanında hapishanede kaldığı günlerin sayısını söylemekten utanıyordu.

Geçen sürede Deniz'in neler yaşadığını yazdıktan sonra tiyatro oyununu hazırladık ve oynadığımız oyunla seyirciye Deniz'in neler yaşadığını aktarmaya çalışmıştık.

+18 Şubat
20:00

avangart

KIRMIZI FULARLI KIZ

İnteraktif İnsani Tiyatro

"Kırmızı Fularlı Kız" oyunu için sahneye demir parmaklık kuruldu ve bir mahkeme düzeni oluşturuldu. Sorun oluşturabilecek durumlar için oyunda avukat bulunduruldu. Ayrıca kapalı alanda kalma sorunu olanlar, astım ve kalp rahatsızlığı olanların girmesinin uygun olmadığı duyurusunu yaptık. Saat 19.30 sularında, yani oyunu seyretmeye gelenler bekleme alanında toplanmaya başladığında, oyuna girmeleri halinde uygun olmayan durumları bildiren kâğıt imzalatıldı. Seyirciler ayrıntılı üst aramasından geçirilerek; takı, çanta, cüzdan, kemer, telefon ve elektronik cihazları alınıp numaralı torbalara konularak duruşma alanına (sahneye) alındı. Seyirci neredeyse karanlık denilebilecek bir alanda, uzunca bir vakit aramanın bitip içeri gireceği vakti tedirginlikle ve ne olduğunu anlamaya çalışarak geçiriyordu. Üst araması biten seyirciler aynı zamanda sanık sıfatında olup, tek tek (duruşmaya) sahneye alındı. Sorgulanan her sanık adı ya da mesleği gibi farklı nedenlerle, sahneye kurulu olan parmaklığa kapatıldı. Yani seyirci bölümündeki bütün seyirci parmaklık ardına kapatıldı. Hazır bulunan sağlık ekibi rahatsızlanan tutuklulara (seyirci) müdahale etti. Yaklaşık 3 saat parmaklıklar ardında alıkoyduğumuz seyirci artık bağırmaya ve hırçınlaşmaya başlamıştı. Birisi "siz kim oluyorsunuz da bizi buraya kapatıyorsunuz açın kapıyı ben gideceğim" diyordu; bir diğeri "lütfen, telefonuma bakmam gerek, merak eden olur"; bir başkası "buna hakkınız yok" diye karşı çıkıp kapatıldıkları demirleri tekmeleyerek hep birlikte slogan atıyorlardı. Demirlere yüklenip yıkma girişiminde bulunduklarında önceden hazırlıklı olduğumuz gibi demire elektrik akımı verip geri püskürtüyorduk. Yaklaşık 3 saat süren oyun, "kırmızı fularlı kız"ı canlandıran oyuncunun parmaklıların içerisine kapatılan seyirci bölümünün dışında gerçekleştirdiği pandomim gösterisiyle son bulmuştu.

Sırtınız toprakta, elleriniz başınızın altında,
yüzünüz gökyüzü ve yıldızlardaysa rahat olun,
doğru yerdesiniz.

O gece Kızçem'le sırtları aynı toprakta, başları
ellerinin altında, yüzlerinde aynı gülümseme,
yüzleri bir diğerinin gök-yüzünde.

O vakit sevdiği bir adam vardı, ondan bir hafta sonra yakalandı, aynı zamanlarda vurmuştu. "Hep bu bir haftalar, bu bir haftalarda aynı şeyi yaşamıştık. Aslında bir bakıma daha güzel hissedebiliyorsun onu, o da seni" diyordu. O da başka bir cezaevindeydi, pek haberleşme olanağı yoktu ve mektupları ancak iki ayda bir ulaşıyordu. Çıktığında "işte bu yüzden özgürüm diyemedim" diyordu. Mimar olmak istediğini söylüyordu, Kızçem de mimar olacak diyordu, ama yine de sanata ve sanatçı ruhlara değer verdiğini ve "aslında sanki ben yaratıcı değil yalnızca bir izleyiciyim" diyordu. Doğru olan okuması mı olurdu, bilmiyordum.

Biraz kendimden yola çıkarak, günümüz eğitim sisteminde yer alan bir okulda okumuş olmanın bende yarattığı zihinsel kirlilik şimdi her şeyi terk edip ismimin başında bir unvan olmadan, bir şey edinmeden, çarpıklık ve kabalığın hâkim olduğu kentlerimizden uzak, doğanın bağrında yalnız yaşama isteğine zorluyordu. Aynı şeyleri Deniz'in de okula giderek hissedebileceğini düşündüğüm için okumaması, onun yerine kentten uzakta yaşamasını diliyordum. Ama tam anlamıyla o ne bekliyordu hapishane sonrası bilmek istiyordum elbette.

Eğer hapse girmeseydi mimarlığa hazırlanmış olacaktı. İçeridey-ken sınav için hapishane eğitim biriminden başvuru yapmıştı. Aslında okumasını kendisinden çok ailesi istiyormuş, çünkü söylediğine göre ailesi onun üniversite okuması halinde biraz sakinleşeceğini düşünüyormuş. Ona "sen ne isterdin?" diye sorduğumda, gözlemlediğim gibi bir cevap verdi: "Ben şehirlerden gitmeyi istedim, ama gidemedim. Alakır vadisini seviyorum. Gideceğiz ama bir sene var, bir senecik daha beklemem lazım. Kızçem okuldan mezun olacak, sonra boş bir arazi alacağız, toprak ev yapacağız. Tarım, belki arıcılık da olabilir. Köy gibi olacak, Kızçem'in söylediğine göre birkaç kişi daha gelecekmiş bizimle, ben tanımıyorum onları ama ben hapishanedeyken Kızçem'ler planlamış. Kardeşim olmasaydı benim için her şey daha kolay olurdu ama" diyordu.

Deniz'le yıllar önce ismi ve yüzü ile tanışmadığım için bir yandan Deniz'in yıllarca sohbet ettiğim kadın olduğunu bilmediğim ve

içerdeyken yanında olamadığım için üzülüyordum, ama aynı zamanda çıktıktan sonra güzel bir tesadüf olduğu için de mutluydum. 3 Nisan'da yeni bir duruşması vardı ve kaçmadığına dair gidip imza atması gerektiği için ayrılamıyordu. Nisanda neyle karşılaşacağını bilmemek ve sürekli imza atmaya gitmek zorunda olmak onu germeye başlamıştı.

Ama çok yakından bakınca göremiyor kör oluyorsun, gerçeği görmek için biraz uzağa da gidip gelmek gerek. Bazen kapıdan geçen arabanın sesinden kim olduğu, sokaktaki topuk seslerinin kime ait olduğu, kimin neyi sevdiğini ve nasıl davrandığını, hangi kapının ne kadar gıcırdadığını bilmek beni rahatsız ediyor. Bu geleceği bilmek gibi bir şey, tek tondaki uğultu ve ne vakit tonları ezberlesem çıldırıyorum, aynı şarkıyı dinliyorum sanıyorum, ellerimle kulaklarımı kapatıp neyim var neyim yok terk edip yer değiştiriyorum. Hatta elimden gelse isim, inanç, devlet ve beden değiştirirdim. Başka başka zevkler duymak, başka çiçekleri de sevebilmek, başka insanlara da sarılabilmek için, tanrıya olan inancımı tazeleyebilmek için. Sanırım önyargı denilen hastalık başka türlü yok olmayacak diye düşünüyordum. Önyargıları yıkmanın yolu, bütün yargılarımızı yıkmak olacaktı, yoksa kimse seni anlamayacak ve kırmızıyı anlamayacaktı. Buna sebep kırmızıda aşkı, sevgiyi ve tutkuyu değil kırmızıda kin ve nefret görecekler. Kırmızıyı yeniden tanıyalım diye, başka çiçekler de sevelim diye, güzel kentler için, sarılıp güzel şarkılar söyleyelim diye değiştirmeliydi gittiğimiz yolu. Hep aynı evde yaşayan, şehrinden hiç ayrılma cesaretini bulamayan; korkan, ama korktuğunu belli etmeyen, seven ama sevdiğini belli etmeyen ne çok insan tanıdık. Ve bizim sevgide, aşkta gördüğümüz kırmızıyı onlar görmedi; çünkü sevgiden, tutkudan ve aşktan uzak, yalnız kör zihinlerinde kendi tutsaklığını yaşadılar. Deniz'i ve aynı şeyleri yaşayanları anlayabilmek için inşa ettiğimiz yargıların toz duman olması gerek, güzel bir dünya isteğinin bu dünyada yeri yok. Güzel bir dünyanın asla ve asla insan eliyle yapılamayacağı gerçeğinin farkındayım. Yağmurda ıslanmalı, yolunu değiştirmeli, yolunu şaşırmalı insan bazen. Yolumu kaybedip kaybolabildiğim şehirleri seviyordum.

Öneri sunup kabalık etmek istemezdim ama cezaevi sürecinden sonra bir süre kendini dinlemesi ve sakinleşmesi için eylemlerden ve sokaktan uzak durmasını, doğayla yaşayıp yazı yazmasını diliyordum. Ama Deniz çıkınca da eylemlere katılmayı sürdürüyordu. Ona uzak dur demek zordu, çünkü o daha 14 yaşındayken 1 Eylül Dünya Barış Günü'nde annesiyle sokaklardaydı ve yaşananlara karşı geldiği için o zaman bile gözaltına alınmıştı. O yüzden Deniz için uzak kal çok zor bir kelimeydi.

20 Şubat

Başka bir yazışmamızda ona ilk şu soruyu sormuştum:

F.K.: Seni başında bere ve çiçeklerle gördük gazetelerde, sanırım "çiçekleri seven bir kadından ne zarar gelir ki diye düşündü" toplum ve o sebepten geniş bir kitlenin sempatisini kazandın. Bence sen çiçekçi olmalısın. Peki, neden sürekli bere takıyorsun, çok mu seviyorsun?

H.Z.: Evet.

F.K.: Neden bu sevgi?

H.Z.: Başımın üstünde yeri var o yüzden.

F.K.: Güzel cevap, ben de şapkaları severim.

H.Z.: Şapka candır.

F.K.: Peki başka bir şey…

H.Z.: Şu an mektup için resim çiziyorum mesela, yarın postaya vereceğim, sokakları anlatacağım.

F.K.: Ne var ki sokakta?

H.Z.: Sokakta kedi var.

F.K.: Tamam mükemmel bir konu, devam et, başka?

H.Z.: Sokakta kaldırımlar var.

F.K.: Başka?

H.Z.: Sokakta robotlar var.

F.K.: Ne robotu?

H.Z.: Garip mutfak robotları mesela, daha evvel o robotları hiç görmeyenler var.

F.K.: Sokakta ne var?

H.Z.: Sokakta direniş var, kuşların direnişi. Kuşlar konacak yer bulamamanın öfkesi ile uçuyorlar, uçuyorlar.

F.K.: Kuşlar direnmezler.

H.Z.: Direnir, Naciye direniyordu.

F.K.: Neden direniyor kuşlar, neden öfkeyle uçuyorlar? Her yerde insan mı var?

H.Z.: Her yerde betonlar var da o yüzden.

F.K.: Naciye kim?

H.Z.: Hücredeki kuş.

F.K.: Hücredeki kuşa Naciye ismini mi verdiniz?

H.Z.: Evet, Naciye.

F.K.: Bir fıkra var bilirsin hapishane diyince aklıma gelir.

H.Z.: Hangisi?

F.K.: Mahkûm cezaevinin penceresinin önüne oturup vücudundan küçük parçalar koparıp koparıp pencereden dışarı atar, sorarlar "ne yapıyorsun sen" diye, cevap verir, ufak ufak kaçıyorum. Sevmişimdir bunu aslında güzel bir bilim kurgu.

H.Z.: Bilirim.

F.K.: Dünkü CNN'deki canlı bağlantını izledim.

H.Z.: Rezil oldum. Heyecanlandım.

F.K.: Evet heyecan vardı, programı izledim ve izlediğim kadarıyla gözlem yaptım, tespitimi söyleyeyim ister misin?

F.K.: Tespitim, "cezaevine girebileceğin aklına gelir miydi hiç" diye sordu. Sen de aklında başına böyle bir şeyin gelme ihtimali olduğunu söyledin.

H.Z.: Ben alışık değilim ki, gazetelere rahat rahat konuşuyorum, ama o kamera bana dönünce!..

F.K.: Yani sonuç şu, konuşmaların sıradan birinin değil bir mücadelesi, davası olanın konuşmaları. Yani sen yolunu tayin etmişsin zaten bu durumda cezaevi senin için sürpriz değildi.

H.Z.: Evet. Bu arada konuşmalarım çok düz olmuş.

F.K.: Yo, öyle düşünme gülümsemeni sevmişler.

H.Z.: Silahla vurulduğumda da gülmüştüm.

F.K.: Nasıl, ne silahı?

H.Z.: Bunu okuyabilirsin.

"Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP) baskınına ilişkin silahlı saldırı, aynı mahallede H.F.G'nin öldürülmesine ilişkin iddianamede, çetenin eylemleri arasında bulunuyor. Karacagil de bu davanın şikâyetçileri arasında yer alıyor.

İddianameye göre, M.T. liderliğindeki Gülsuyu çetesi üyesi G.K., 7 Ağustos 2013'te saat 07.20'de festival afişi asan Ş.A. Ş. ve S.S.'yi silahla yaraladı. Aynı gün G.K. ve suç ortağı olan E.Ç., saat 13.00 sularında mahalledeki Ezilenlerin Sosyalist Partisi (ESP) binasını bastı. G.K.'nin açtığı ateşle binada bulunan Ö. Bedel, Ayşe Deniz Karacagil ve Ç. Temuroğlu yaralandı. Üç gencin de 'basit tıbbi müdahale ile giderilemeyecek' şekilde yaralandığı saptandı. Çete aynı akşam, iki saldırıyı protesto için mahallede yapılan yürüyüşe ateş etti. Kurşunlar bu kez Ö.D. Keskin, A. Atasoy, B. Yükselir ve S. Kauler'e isabet etti."

H.Z.: Kalçamdan silahla vurulmuştum.

F.K.: Bundan da haberim yok, üzücü.

H.Z.: Oluyor böyle, hatta elini biraz sola kaydırsaymış burada seninle konuşmuyormuşum, doktor söylemişti...

F.K.: Vuran adam cezaevinde mi?

H.Z.: Yok, sanırım, onlar yerine de biz yargılandık! İşte asıl katiller geziyor, gerçi en son hapisteyken onlara da operasyon olduğu söylendi haberlerde, ama beni vuran ne oldu bilemem, neyse kapatalım mı bu konuyu?

H.Z.: Bir dakika cane fal bakıyor anneler bana. Yabani bir kuşa sarılıyormuşum. Vahşi bir kuşla denizkızı çıktı.

F.K.: Nedir o kuş?

H.Z.: Atmacaymış. Rüyada atmaca zengin bir hayatı simgelermiş. Elinde atmaca tutmaksa; zorlukların üstesinden gelmeyi ve zor olanı başarmayı simgelermiş.

F.K.: Peki denizkızı?

H.Z.: Ben değilim denizkızı başkasıymış, ben de o yüzden atmacaya sarılıyorum. "Kahve içerisinde çıkan birtakım şekiller hayvana, sembole benzetilerek yorum yapılmaktadır. Hayvan özelliklerine göre halk arasında iyi ya da kötü olarak adlandırıldığı için falda da aynı şekilde yorumlanır. Kahve falında denizkızı daima ikiyüzlü olan insanlara işaret etmektedir."

F.K.: Başka?

H.Z.: Kurt varmış, benim en sevdiğim hayvan. Evcil olmayan o vahşi hayvanları hep daha çok sevdim.

F.K.: Evet ben de evcil sevmem.

H.Z.: Kahve falında kurt görülmesi çok zor kalınan bir mesele içerisinde kurtulmaya işaret etmektedir. Bu yüzden gören kişiyi sevindirse bile bu hayvan fal içersinde çıktığı zaman düşman anlamına da gelmektedir.

Küçükken yılan beslermişim. Kerkenez bulmuş babamlar, seveceğim derken saldırmış bana, alnımda hâlâ izi var. Bir tane kurt da ayağımı çizmişti, hâlâ izi var. Vahşiliklerden kalan izleri taşımayı seviyorum.

F.K.: Ne çok sakatlık geçirmişsin öyle, ruhun doğaya yakın.

H.Z.: 4 yaşıma kadar konuşmamışım, sağır arkadaşlarım varmış. Sadece ayağımda çıkık olduğu için ailemle de el işaretleri ile konuşuyormuşum.

H.Z.: Dadımın çocuklar, e haliyle sokağa çıkamıyorsun demirler var, tek arkadaşlarım onlar olmuştu.

F.K.: Oyunda Kırmızı Fularlı Kız'ı Merve oynadı, o da benziyor sana, bereleri de sever.

H.Z.: Tanımam gerek, bir çay içmek gerek.

H.Z.: Demli çay.

F.K.: Çok değil.

H.Z.: Kopkoyu ve şekersiz.

F.K.: Belki bir kıyı.

H.Z.: Ya da bir ağaç altı.

F.K.: Sessiz.

H.Z.: Dingin.

H.Z.: Fala devam, yollarım varmış gidemiyormuşum.

F.K.: Nereye?

H.Z.: Gidemiyormuşum ama.

F.K.: Başka?

H.Z.: Yarın yetenek sınavına hazırlanmak için resim kursuna gideceğim işte, bakalım.

F.K.: Ne!

H.Z.: Şartları nasıl, yetiştirebilecekler mi beni, sormalıyım.

F.K.: Ama seni sınava biz hazırlayacaktık!

H.Z.: Nasıl olacak ki, sen orada ben burada? Bir de ben gerçekten acemiyim, hiç eğitim almadım, arkadaş bu sene olmazsa ben kaçacağım zaten artık.

F.K.: Hazırlanma konusunda geleceğini başkalarının eline bırakmak istemezdim, biz hazırlayabilirdik, biliyorsun bu sene kazanmalısın.

H.Z.: Kaçacağım derken şehirlerden kaçacağım.

F.K.: Anladım.

F.K.: Ama çalışmalı, kazanırsın.

H.Z.: Nedense hep başaramayacağımı düşündüm.

F.K.: Hayır başarırsın.

H.Z.: Gelemem ki oraya. Çok zor, yeni bir yaşam demek ve bunu kurmak zor.

F.K.: Evet cezaevi sonrası ailenden uzak olamazsın sanırım artık.

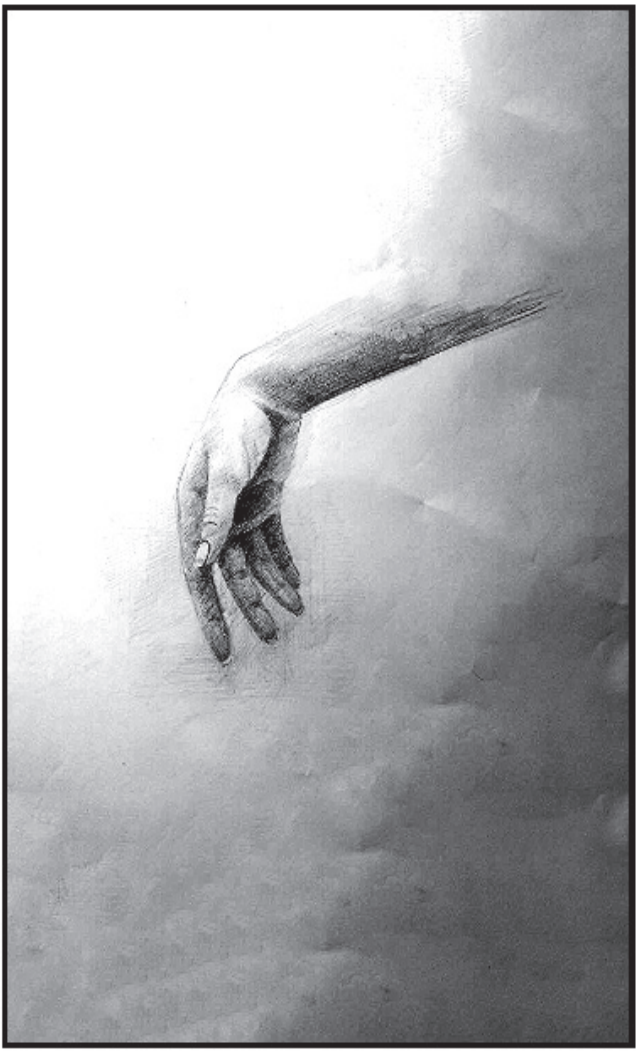
H.Z.: Marttaki sınavdan sonra karar verelim mi buna?

F.K.: Çok geç.

H.Z.: Lanet olsun işte 4 ay boyunca yırtındım kurs açın diye. Kendim anlamaya çalıştım kitap geç geldi, gördüklerimi çizmeye çalıştım ama ölçü, oran, kompozisyon gibi birçok şey var ve nedir bilmiyorum.

H.Z.: Sanırım "portakal ağacında oturan kadından" çok etkilendim.

F.K.: "Portakal ağacında oturan kadın" da nedir?

H.Z: Bir kitap.

F.K.: Daha önce duymamıştım, bahseder misin?

H.Z.: Kitabın ana kahramanı, Nikaragualı aristokrat bir aileden gelen, iyi eğitim görmüş Lavinia adında mimar bir kadın. Lavinia ailesinden ve aristokrat çevreden hiçbir zaman memnun olmamış, kendi tabiri ile diktatörlüğü reddetmiş, anne ve babasıyla yaşamak yerine halasından kalan, bahçesinde portakal ağaçları olan evde tek başına yaşıyor. O güne kadar tek düze ve durağan olan hayatı iyi bir firmada mimar olarak işe başlaması ile kökten değişiyor. Lavinia işe girdiği anda kadın olmanın zorlukları ile karşılaşıyor, iş arkadaşlarından biri de Felipe adında bir adam. Felipe Lavinia'ya göre esrarengiz biridir, bir türlü tanıyamadığı, sürekli gizli telefon konuşmaları olan bir adam.

F.K.: Neden gizli konuşuyor peki Felipe?

H.Z.: Felipe bir ulusal kurtuluş savaşçısı ve amacı insanları örgütlemek. Ama Lavinia'ya gelince onu örgütleyemiyor, yani bunu istemiyor. Onun yerine ona güvenli limanım diyor, birlikte aşk yaşamaya başladıklarında ona yatağını ve aşkı sunduğu, huzuru hissettiği için güvenli limanım diyor ve onu kurtuluş mücadelesinden uzak tutuyor.

F.K.: Yani kadını geride tutuyor.

H.Z.: Ve o sebepten "Sen benim kıyımsın. Eğer birlikte yüzebilseydik bizi hangi kıyı karşılardı ki?" diyor.

F.K.: Peki Lavinia geri planda kalıyor mu?

H.Z.: Tabii ki hayır. Kadının da savaşabileceğini düşünmeyen erkek için kadın sadece erkeğin bütün kötülüklerden uzak kalıp dinlenebileceği, huzuru ve hazzı yaşayabileceği, erkeğinin korumasına muhtaç zarif ve narin bir varlıktan başkası değildir. Lavinia birçok kişi için kadının korunması gereken, yetenekleri hiçbir zaman yeterli bulunmayan bir varlık olduğunu bilse de Filipe gibi devrimci mücadele içindeki bir erkeğin bu düşünceleri taşıyor olmasını bir türlü hazmedemez ve Felipe'yle gizli bir inatlaşmaya girişir.

H.Z.: Lavinia erkek egemen topluma karşı mücadele ediyor. Sonra bir ev yapıyor Felipe, cunta generalinin malikânesine baskın yaptığı sırada ağır yaralı halde Lavinia'nın evine geliyor, ölümle cebelleşirken

daha önce onu uzak tutmaya çalıştığı harekâtın başında görmek istediğini ve bunun son arzusu olduğunu söylüyor. Ve Lavinia bu görevi üstleniyor, mimarlıktaki başarısını orda da gösteriyor. Eşitsizliğe ve sömürüye karşı devrim mücadelesi veren bir kadın.

Güzel bir kitaptı, kısaca bir erkek ile değişiyor yaşamı, ama erkek bencil ve geride tutmaya çalışıyor kadını ama kadın daha da atılgan oluyor.

F.K.: Evet ben de öyle sanıyorum ki "portakal ağacında oturan kadın" romanından oldukça etkilenmişsin.

H.Z.: Evet.

F.K.: Yarın gidecek misin kurs için?

H.Z.: Gitmem gerekiyor 2b ve 4b kalemlerle, babam yönlendirdi ben hapishanedeyken ayarlanmış.

F.K.: Yazık edemem sana, olur da seni sevdiğin şeyden soğuturlarsa kazanamazsan üzülürüm. Geçen sene de senin kazanmanı istedim ama ciddiye almadık.

H.Z.: İsteksizim, eskisi gibi değil, burada güzel sanatlar bölüm başkan yrd. çağırdı işte gel üniversiteye derslere gir çık diye, ama gidemeden tutuklandık.

F.K.: Ne düşünüyorsun peki?

H.Z.: Çok karamsar.

F.K.: Olmamalısın.

H.Z.: Şimdi gitmeliyim. Yarın erken kalkacağım, kursa bir bakmak lazım. Ama Samsun zor görünüyor can can yapabileceğim bir şey yok, her seçeneği değerlendirmem lazım. Annem ile sohbet ederiz birlikte o beni toy görüyor hâlâ.

Sessizlik.

H.Z.: Bir sorun var sanki ben başvuruyu hapishanede yaptım ve adres değişikliği vs olmuyormuş, ne güzel değil mi, harika!

F.K.: Ne için, giriş belgesi için mi?

H.Z.: Orada sadece para yatırdılar, küfür edeceğim ama olmayacak.

F.K.: Etme, sana posta mı gelecekti, sorun nedir?

H.Z.: Hangi okulda gireceğime dair of! Ben yanlış bir zamanda doğmuşum.

F.K.: Güldüm buna. Hayır, sorunu çözeriz, bulunur bir yolu karamsarlık yok bir yola çıktın, ümit ettin ve başaracaksın dost. Güven kendine.

H.Z.: Diğer insanlara hep şekilci davranıyorum, desene hep sana anlatıyorum düşündüklerimi.

F.K.: Anlatmaktan vazgeçme, yanındayım bütün samimiyetimle.

H.Z.: Açık olayım mı korkuyorum! Hem de ilk defa garip bir korku bu. İçimde oturuyor sürekli, kalkmıyor. Korku mu onu da bilmiyorum!

F.K.: Neden korkuyorsun korkma!

H.Z.: Ben üniversiteye gitmeliyim gerçekten bu şart.

F.K.: Neden peki?

H.Z.: Biraz inat!

F.K.: Kime?

H.Z.: Kendime inat.

F.K.: O halde kazanman için sen buraya gelmelisin yoksa ben oraya gelip seni sınava hazırlamak zorunda kalırım.

H.Z.: Yok o zaman olmaz işte.

F.K.: Neden?

H.Z.: Yaşamın çok güzel.

F.K.: Ben neredeysem orası yaşamımdır ve yaşamım orada da güzeldir.

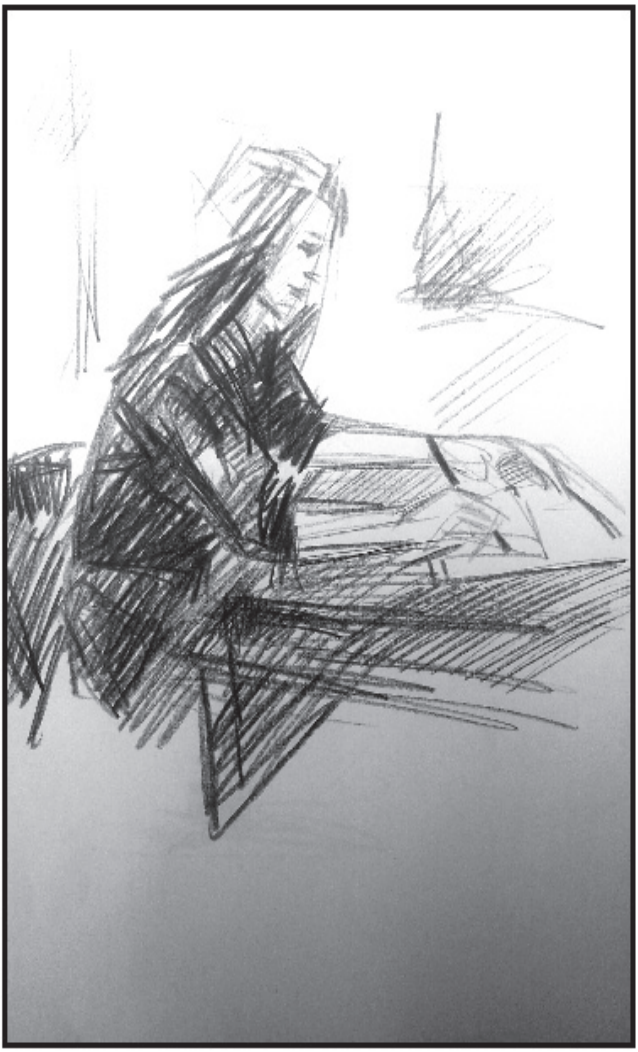
H.Z.: Çünkü senin istemediğin şeyleri yapmayacağını düşünüyorum.

F.K.: İşte istediğim şeyleri de yapacağımı düşünmelisin.

H.Z.: Tamam, cane can, öperim yüreğinizden...

Gereksiz bir gülümseme değildi yüzündeki!
Haksızca sunulan gerekçelere karşı, haklı bir
gerekçeydi yüzündeki.

Üç kadın ağaç dalları, su şırıltıları ve hayvan seslerinin içinde yürüyor. Dalların içinden çıkıp geliyor sıra sıra, uzun adamlar. Biri ağaçları kesti, biri suları kuruttu, biri hayvanları vurdu.

O ilk soğuk gecenin koğuşunda bir battaniye ama iki kadın... Battaniyenin ikiye kesilmesi kimseyi ısıtmayacaktı, ama gönüllerini bir hayli sıcak tutacaktı. Kadın, ısınsın gönüller diye kül rengi battaniyesini ikiye kesip yarısını Deniz'e verdi.

Artık hep aynı şehrin sokaklarını ve yaşantısını kullanmaktan sıkılmıştım. Her şeyi bırakıp yaşadığım şehirden gitme isteğim doruk noktasındaydı. Ertesi gece sahip olduğum her şeyi bırakıp ayrıldım, sanırım özgürlük ne kadar çok şeye sahip olduğun değil, ne kadar az şeye sahip olup onlarla mutlu olabildiğindi. Sahip olduklarımın bir kez daha bana sahip olduğunu gördüm. Yola çıktım çünkü ülkeyi karış karış gezmeden, ülkenin acılarını tanımadan, toprağının renginden hangi şehirde olduğunu anlamadan ülke hakkında konuşmak istemiyordum. Ülkenin doğusundan başlamalıydım, o insanların gitmek istemediği zorunlu görev yeri, sürgün yeri dediği topraklardan başlamalıydım. O gece yola çıkıp ilk gittiğim şehir Van. Şehri insanı ve sokağıyla tanıyabilmek adına sokaklarında yürüyor, her köşe başında durup sohbet ediyor, sokaklarında ve duvarlarında resim yapıyordum. Neredeyse her köşe başında kaçak sigara satılıyor, bir köşe başında durup üşüyen boyalı ellerimi sigara satan adamın tutuşturduğu yağ tenekesindeki ateşte ısıttım. Sigara alışkanlığım olmasa da şehri kültürüyle yaşamak için sigara satıcısından bir tek sigara da ben aldım. "Ateşiniz var mı" bahanesiyle kurulan sohbetler aklıma gelip yanımdaki gri ceketli adamdan ateş isteyip sigaramı yaktım. Dumanların arasından boyalı parmaklarım gözüküyordu, adam parmaklarıma bakıyordu, ben boyalı parmaklarımla ölmek isterim diye düşünüyordum. Ayaküstü içicileriydik. Ateşin çatırtısı, kalın seslerimiz, soğuk havada oldukça güç dağılan dumanlarımız, sertleşmiş tenimiz, varlığımız yokluğumuz, hepsi ve daha fazlası o köşe başındaydı. Doğu hakkındaki yargılarım üflediğimiz dumanlarımızla birlikte dağılıyor, yerine huzur soluyarak, insanı tanıyordum. Deniz telefon kullanmıyordu, sohbetlerimiz yazışarak gerçekleşiyordu. O köşe başından yolun karşısına geçtim, Deniz'in hatırını sormak için bir bilgisayar bulup Deniz'e yazdım.

F.K.: Deniz!

H.Z.: Efendim caney.

F.K.: Nasılsın?

H.Z.: Harçlığımı çıkartmak için kitapçıda yük taşıdım, kıyafetlerimle denize girdim. İyiyim, sen nasılsın?

F.K.: Yorgun ve uykusuz ama iyi.

H.Z.: Şarap iç.

F.K.: Sanırım.

H.Z.: Caney ellerime kına yaktık yazamıyorum.

F.K.: Benimki ise boyalı ve kesik. Ben şehirden ayrıldım, elbet bir gün uzun uzun konuşuruz bunu, belki bir hayli zaman görüşemeyiz yolum çok. İyi ol kınalı kız, kal sağlıcakla.

H.Z.: Öperim gözünden.

O günden sonra hayatım yollarda geçmeye başlamıştı. Ülkeyi her yönüyle tanımak adına doğudan başlayıp batı yönüne doğru aralıksız ilerleyen yolculuğum 4. ayına girmişti; artık acılarımızı, toprağımızı, kokumuzu, rengimizi, yanlışlarımızı ve kaybettiklerimizi daha iyi anlıyordum. Bize yaşattıkları zulmü, bizden aldıkları aklı, bilimi, geleceği daha iyi anlıyordum. Ve yıkılan, soyulan, talan edilen kültürel miras olanca hızıyla çarpık kentler ve heyecanı yüzünden soyulmuş bir hale bürünüyordu. Sabahın sekizinde, Trakya'da bir esnaf lokantasında çorba içip duvarda asılı olan ekrana bakarken Deniz'in 98 yılla yargılanacağını öğrendim. Aynı haber bir gazetede ise söyle yer almıştı:

Kırmızı Fularlı Kız'a 98 Yıl

Şüpheliler, Kamu malına zarar vermek, kamu görevlisine karşı direnmek, toplantı gösteri ve yürüyüş kanununa muhalefet, terör örgütü üyeliği ve kanuna aykırı toplantı veya gösteri yürüyüşleri düzenlemek suçlamalarından ve bu suçları birden fazla işlemekten yargılanacak.

Söz konusu davada Karacagil için 24 yıldan 98 yıla kadar, Sezgin için 26 yıldan 95 yıl 6 aya kadar, Yılmaz için 16 yıldan 55 yıl 4 aya kadar, Karakuş için 11 yıldan 26 yıla kadar ve Nuyan için 13 yıldan 38 yıla kadar hapis cezası isteniyor. Sanıklar için hazırlanan iddianamede, takılan kırmızı fuların sosyalizmi simgelemesi ya da üst aramasında bulunan EGO toplu ulaşım kartı suç delilleri arasında yer alıyor.

Bu davada 98 yıla kadar hapsi istenen Karacagil, bir gün sonra bu mahkemedeki suçlamalardan biri için bir başka mahkemede daha hâkim karşısına çıkacak.

Haberi öğrendikten sonra üzüntümü gizleyemiyordum, Deniz'e ulaşmak istedim fakat ulaşamadım. Çünkü bu karar duyulmadan önce, mayıs ayının sonlarına yaklaşırken Deniz çoktan Rojova'ya gitmişti. Deniz'in gidişiyle hissettiğim şey üzüntü ya da mutluluktan çok, arada bir duyguydu. Ama sadece onun geri dönüp dönmeyeceği ya da dönerse ne şekilde döneceğini düşünüyordum. Deniz'in Rojova'ya katılması ülkede tepkiye sebep olmuştu, özellikle ulusalcı ve milliyetçi kesim tepki veriyordu. Oysa cezaevinde yattığı vakit "kırmızı fularlı kız" adını sürekli anan ulusalcılar ne olmuştu da düşman kesilmişti Deniz'e? Basında, medyada ya da paylaşım sitelerinde Deniz'e karşı yapılan hakaretleri yüreğim kaldırmıyordu. Kavgalarımızın, önyargılarımızın uzağında şu soruyu soralım istiyordum "peki, bir insan neden silahların gölgesindeki bir dağa gider?"

Deniz'in annesi Nuray hanıma ulaşıyorum, dolaylı olarak beni tanıdığı ve samimiyetime inandığı için, Deniz hakkında yazmak istediğimi söylediğimde görüşebileceğimizi söylüyordu. Otobüse binip 14 saat sonra Antalya'ya varıyorum, sabah saatlerinde indiğim otogarın duşunda üzerimdeki yorgunluğu atıp, gömleğimi yıkıyor, tekrar üzerimi giyip yola koyuluyorum. Gömleğim Akdeniz'in sıcağında şehir merkezine varmadan kuruyor. Sanatçılar derneğinin ağaç gölgelerinde, güneşten kaçarak, Deniz'in basında yer alan haberlerinde ismi olan DHA muhabirlerinden Mehmet Çınar'la planladığımız tanışmayı gerçekleştiriyorum. Çınar geldiğinde gündelik konuşmalarla geçirdiğimiz bir vaktin ardından konu Rojova'ya giden Deniz'e geliyor. Ve bir süre sessizlikten sonra masadaki şekere uzanıp önündeki çaya atıyor ve karıştırıyor. Henüz çayından bir yudum almamışken durum hakkında, "ben Deniz'in oraya savaşmaya veya insan öldürmeye değil, barışı sağlamaya gittiğine inanmak istiyorum, ümidim o yönde" diyor. Ardından birlikte kalkıp ara sokakların gölgesinde

yürüyoruz. Bir cadde ortasında birbirimize veda edip ayrılıyoruz, ben ayrılışımızın ardından Deniz'in annesi ve Kızçem diye seslendiği kardeşiyle buluşmak üzere Olimpos'a doğru yol alıyorum. Nuray hanımın çalıştığı tatil köyüne vardığımda beni karşılıyor. Onu işinden alıkoymak istemiyorum, açık renk ahşap bir masaya oturuyoruz. Güneş, sırtımızdaki dağların içine gömülüyor, yeryüzüne kibarca yayılan karanlığın içinde, oturduğumuz masada sohbet ediyoruz. Emek kadını Nuray Hanım, akşam yemeği için masaları hazırlamak için bir süreliğine beni yalnız bırakmak durumunda kalıyor, koşturmaca içinde arada gözleri ve gülümseyen bakışlarıyla bana bakıp sıkılmayayım diye yanımda olduğu hissini veriyor. Nuray hanım oldukça güçlü bir kadın ve tıpkı Deniz ve Devrim'in de yaptığı gibi karşılaştıkları zorlukların üstesinden gelebilecek gücü o da gülümsemekte buluyor ve hayata, her şeye gülümseyerek bakıyordu.

Karanlığın göz bebeklerimize dek gireceği o akşam, yüzlerimizi bahçedeki sarı ışıklar aydınlatıyordu. Üç gün boyunca kalıp Deniz hakkında yazmayı planladığım yer, meyve ağaçları içindeki tek kişilik bungalov evlerin olduğu bir yerdi. Evlerin her birine bir kuş ismi verilmiş, ben martı adındaki bungalova yerleşiyorum. Oradan içeri adımımı attığımda, burnumdan zihnime yol alan ağaç kokusu, kurbağa ve cırcır böceklerinin sesiyle doğanın ruhunu yaşayabileceğim bir oda olduğu hissini yaşıyorum. Yerleştikten sonra Nuray hanım bana etrafı gezdiriyor, "Deniz gitmese şu an o da burada olacaktı" dediği özlem dolu kelimeler, "ama ona inanıyorum ne yapması gerektiyse kendi kararını kendisi verir" dediği güven duyduğu kelimelerle geziyoruz bahçe içinde. Etrafını iplerle, boyalarla ve taşlarla güzelleştirme çabasında, her yerde emeğinden bir parça sallanıyor yeryüzüne. Kızçem'i görmek istiyorum. Nuray hanım kıyıya doğru gittiğini söylüyor, Kızçem'i Deniz kadar tanımıyorum, ama onunla da Deniz gibi yazışarak tanışmıştık. Kızçem geceye yakın bir vakit gittiği kıyıdan ablasına olan özleminden sarhoş olmuş bir halde geliyor. Masamıza oturmadan sarılıp yeniden tanışıyoruz. Ertesi gün onunla bir ağacın altında oturup cırcır böcekleri eşliğinde Deniz'i konuşuyoruz. Kızçem'in bacaklarını sinekler ısırıyor, sinekleri kovup kaşıyor. Ben

avuçlarımda, yanı başımızda kabuğunu terk etmiş bir böceğin kabuğunu tutuyorum. Birlikte kabuğu inceliyoruz, ben ondan Deniz'in yolladığı mektupları görmek istediğimi söylüyorum. Bir süre sonra elinde bir defterle oturduğumuz yere tekrar dönüyor, defterin kapağında birbirine benzeyen üç kadının yağlıboya ile yapılmış resminden bir görüntü var. Bu ona annesi ve ablası Deniz'i hatırlatıyormuş. Devrim, ablası cezaevindeyken bu defteri ona alıp bir görüş esnasında hediye etmiş. Deniz'in içeride Kızçem için mektupla bahsetme fırsatı bulamadığı hislerini yazıp, çıktığında tekrar Kızçem'e verdiği defteri elimde tutuyordum; ilk sayfasını ancak güçlükle çevirebildim. İlk sayfasında okuduğum şey cezaevinin "görülmüştür" mührüydü, içim kaldırmayacaktı yazılanları fakat bakmam gerekiyordu. Devrim elini omzuma koyup "ben de hepsini okumaya cesaret edemedim, üzülme" diyor ama ben üzülerek okumaya başlıyorum.

"Bu ocak ayını neden bu kadar seviyorum biliyor musun, çünkü sen ocak ayında bize geldin."

Ablan

Devo'm, güzel Kızçem. Bugün kapalı görüşe geldin, bana mı öyle geliyor bilmiyorum ama sen her geçen gün daha güzel oluyorsun.

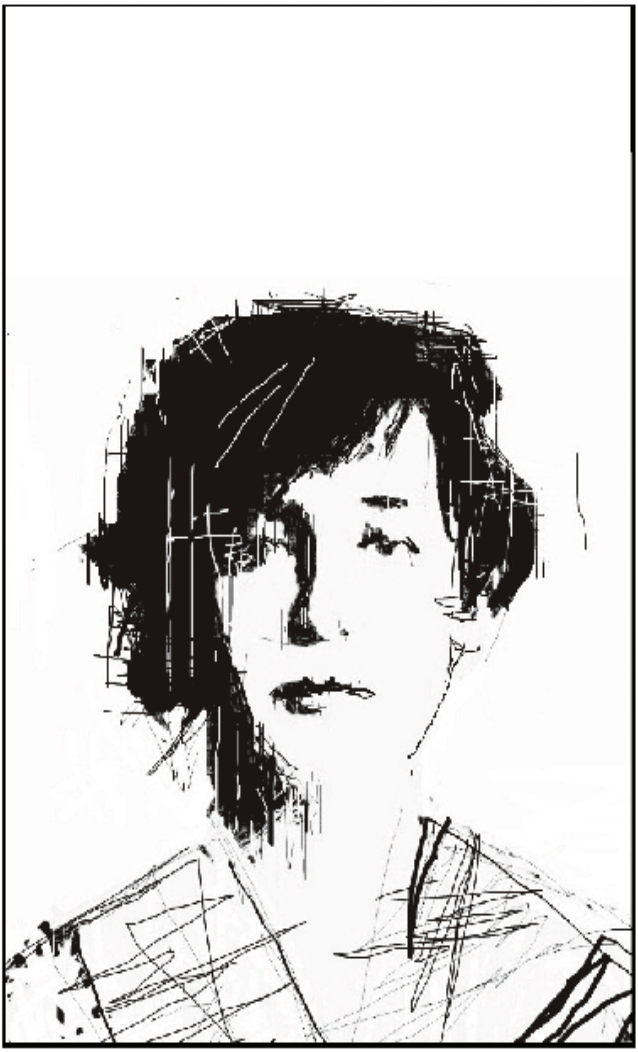
Dolunaylı akşamların insana verdiği huzuru ben sende buluyorum. Aslında sana yansıtamıyorum tam anlamıyla, bunun bilincindeyim. Ama sen beni tanıyorsun gülüm.

O güzelliğinin yaşaması adına yapamayacağım bir şey olmadığını çok iyi biliyorsun. Bir dairenin yarıçapı gibi... Her şey o noktadan başlıyor aslında. Sen de benim için aynen yarıçap misalisin, her şeyin başladığı yerde. Kalbimde seni herkesi barındırdığım bir yere koyamam. Sen benim beynimdesin, kalbimden tut her insani duyguya sen hükmediyorsun. Bu bazen kötü oluyor tabii.

Ama inan buna değiyor bugün akan her gözyaşın için, gülüşün için. Burada en çok ne üzüyor beni, tam da bu işte! Senin üzülmene sebep olmak en ağır acı. Böyle bir işkence yok, ne bedenime gelen kurşun ne yüzüme gelen kimyasal. Senin bir damla gözyaşın yok mu? Senin o bana hasret bakışların yok mu? O camı kırıp sana sıkıca sarılmak yok mu?

Evet, bunlar acının tarifi Kızçem. Canım yanıyor, eriyorum, bitiyorum. Bu soğuk duvarlar işte o zaman üzerime yıkılıyor. Arkadaşlarıma her gün senden bahsediyorum. O zaman bu duvarlara direnmek de kolaylaşıyor. Anlatmanın sınırı yok tabii ama 45 dk olan görüşmenin sınırı 1 dk gibi geliyor bana. Seni iliklerimde hissedemeden bu parmaklıkların ardında esir tutulmak zalimlik, korkaklık, aşağılıktır. Umarım özgür günler tüm cüretkâr ve yiğit insanların üzerine doğar caneyim ve sana önümüzdeki mahkemede kavuşabilirim. Güzel kokunu içime çekmek adına, seni seviyorum.

Ablan/ Alanya L tipi a-11

Defterin sayfa aralarında Kızçem'le Deniz'in birbirine sarılarak çekilmiş çocukluk fotoğraflarını görüyorum. Bir de defterin sayfalarına yapım aşamasında yerleştirilmiş bir heykel görseli… Rodin'in asistanı olan ve sanat tarihine en yetenekli kadın heykeltıraşlardan biri olarak giren Camile Claudel'i görüyorum. Her şeyini kaybedip 30 yıl akıl hastanesine kapatılan emekçi bir kadın, Claudel kapatıldığı yerden kardeşine mektup yollamış ve şöyle yazmıştı:

"Akıl hastanesi! Evim diyebileceğim bir yere sahip olma hakkım bile yok! Onların keyfine kalmış işim! Bu, kadının sömürülmesi, sanatçının ölesiye ezilmesi... Mahsus kaçırdılar beni, onlara tıkıldığım yerde fikir vereyim diye, yaratıcılıklarının ne kadar sınırlı olduğunu biliyorlar çünkü. Kurtların kemirdiği bir lahana gibiyim şimdi, yeni filizlenen her yaprağımı büyük bir oburlukla mideye indiriyorlar...

Bu esaretten çok sıkılıyorum, eve hiç dönemeyecek miyim Paul?"

Deniz'in yaşadığı bazı durumlar bana Claudel'i hatırlatırdı; şimdi de Kızçem'le Deniz'in ilişkisini hatırlatmıştı.

Etrafımızdaki her şey seyrinde devam ediyorken, ben başımı kaldırmadan büyük bir kahırla mektupları okumaya devam ediyorum:

"Açma Yaremi Dost "

Gül yüzlü Kızçem; ilk başta bahsetmiştim bugün görüş günü diye geleceğini iyi biliyordum. Benim devo'm ne yapar ne eder bugün gelir diye düşüncelere dalıp duruyordum. Orada yüzüm gül yüzüne dönüyordu. Kızçem bana yaklaşıyor, havadan o güzel nefesini içime çekiyorum ve rahatlıyorum. Yukarıda demiş ya, "Açma yaremi dost" canı yanıyor insanın, hele bu yara içindeyse daha da çok yanıyor. Seni bir aya yakın göremedim can kız, işte bu ne kurşun yarası gibi hafif, ne de ölüm kadar acı. Tarifsiz bir his bu…

Burada "zaman çabuk geçiyor" diye bir kavram vardır. Seni göremek bu kavramı çürütüyor. Sanki zaman tersine işliyor. Yemek içmek haram oluyor insana güzel yüzlüm. İçimdeki yerini kimseye tarif etmeye gücüm yetmiyor. Beni en iyi anlayan nefesime karışan sigara dumanı oluyor. Zaten tarifini yapsam da anlaşılmayacak kadar güzelsin. O güzelliğin ranzamın başucunda asılı, o kadar güzel gülmüşsün ki, yalnız sana yakışır oluyor gözümde gülmek. İkimizin sarılarak uyuduğu küçüklüğümden bir resim var. Onu ranzamın üstüne astım. Her yüz üstü uzandığımda yıldızlar misali senin o güzel yüzüne bakıyorum. Uyku ancak beni o zaman esir alabiliyor. Öbür türlü saatlerce sizleri düşünüyorum. Uyku gözüme girmiyor bir türlü. Burada yıldızlara olan özlemimi sana bakarak gideriyorum.

Ve buradan da omuzum dik başım dik çıkacağım. Bu senin sayende ve senin içindir. Her ne olursa olsun senin için sonsuza dek savaşacak ve yılmayacağım. Bu garip gönül, hasretlik çeken gönül senin efkârınla ne garip yanıp tutuşsa da dayanacak ve dayanacağım. Gonca gülüm, bülbül seslim, ciğer tanem, kardeşim, bağlamamın en güzel sesi… Her mızrabı bağlamanın teline vurduğum zaman resmin geliyor aklıma ve yüzümü ranzanın yanında aslı fotoğrafına çeviriyorum.

Ama bu hasretlik bitecek caney'im. Bu kara düzenin duvarlarının, tel örgülerinin arasından daha güçlü çıkacağım. O zaman sana sarılıp bütün güzelliklerle uykuya duracağım. Önce uzunca seni uyurken izleyeceğim. Bu sabahın ilk ışıklarına dek sürecek, sonra kendimi uykuya teslim edeceğim. Seninle geceleri süsleyeceğim. O güzel kokun içime

nehir gibi akacak. İşte bu his her şeye bedel. Bunun böyle olduğunu sen de gayet iyi biliyorsun, bu hiçbir zaman değişmeyecek. Ama lütfen yüzündeki tomurcuk gülün solmasına izin verme. Güneşini çalmasın bu hasretlik, senin ne kadar güçlü olduğunu bildiğim için burada huzurum mevcut. Senden ne kadar olumlu haber alırsam o kadar güçleneceğim burada. Ağlamak böyle zamanda kâr değil can kız, aksine güçlü olmalısın ve unutmanı istemediğim bir cümle ile sana veda ediyorum. "Şimdilik" seni çok seviyorum, güzelliğini öperim can kız. Yoldaşlar sana özel selam söylüyor can kız.

Ablan Deniz
18.11.2013

Merhaba yeniden caney. Yarın görüşe geleceksiniz diye hazırlıklara başladık. Normalde o buz gibi suyun altına insan yazın dahi giremezken biz sizin heyecanınızla kışın ortasında girivеriyoruz. Gerçi tek duş alan benim. Diğer arkadaşlar saçlarını yıkıyor sadece. Ben duş alıyorum ki üzerimde hiç duvar kokusu kalmasın. Kendi kokumla karşınıza çıkmak için… Bu görüşlerde ben insanların, yaşamın, ara sokakların, kent kalabalığının kokusunu sizden hissediyorum, sizler de bu duvarların kokusunu benden hissetmeyin diye çok uğraşıyorum. Şimdi oldukça çok yorulmuş bir halde ranzama uzandım. Yarını düşünmeye koyuldum, bu açık görüş telaşları bütün koğuşu ayağa kaldırıyor. Gerçi benim açık görüş heyecanım bittiği ile kalmıyor. Bir de mahkeme süreci başlıyor. Bu ne arkadaş, dinleniriz hiç değilse dedim dışarıda olan tempom burada daha da arttı.

Hiç adil değil, değil adil olmadığı zaten kesin bir şey ama bu kadarı fazla. Bu arada bileklikler umarım hoşuna gitmiştir. Onu yapan (ben) kör oldu. Hemen anneye bak ağlıyor, olması lazım

Yapacağım diye anam ağladı. Sana elimden geldiğince bu dört duvar arasından güzel şeyler yapmaya çalışıyorum. Bu arada çiçeksiz ağaçsız doğasız bırakılıyoruz ya güya, bunlar farkında değil devo'm biz çiçeğiz, ağaçız, doğayız, akan nehiriz. Yanımda benimle birlikte kalan bir sürü çiçek türü var işte mamalaklığın bu kadarı. Senin bir sözün vardı Kızçem önünü alamıyoruz.

Aşk biliyorum bitmesin istiyorsun ama ben bittim, yorgunum. Biraz uzanacağım güzellik, seni seviyorum, kocaman öpüyorum. Hissettin değil mi? İki yanağından da öptüm. Hayat arkadaşım benim, bu sefer cidden gidiyorum benim bebişim. Uyusun da büyüsün neni. E, ee, ee, e. Pışş pışş pışş...

Penceremin yanındaki masamın yanına oturdum. Ve parmaklıkların ardından gördüğüm kadarıyla gökyüzüne bakıyorum. "Güz yağmurlarıyla bir gün uçtun gittin" sözleriyle başlayan gül pembe şarkısı hâkim tüm koğuşta. Birazdan ben de bağlamanın sesi ile kaplayacağım ve sessizlik bozulacak.

Koçaklamayı çalacağım önce seni düşünerek, sonra dışarıda kışın inatçı ayağı çıplak dolaşan çocukları, odasına kapanıp sessizce ağlayan anaları, bugün çocuklarının mezarından dönen anaları. İnsanlığı düşüneceğim. İnsanları, belki bir küfür çıkacak ağzımdan belki de kalem yazacak öfkemi... olan yine kâğıda oluyor gülüm, kızınca oluyor böyle ama bizim bedenlerimiz doğuştan hazır bu kavgaya, bedellere de hazırdık.

Biliyor musun Kızçem; sana, yaşama, ailemize en güzeli kavgamıza bu kadar aşırı sevdalı olduğumu öğrenmeme vesile oldular. Biliyordum elbet ama insan bu kadarını beklemiyordu. Sanırım bizler de tereddüt etmeyenlerdeniz.

Kızçem'e

02.01.2014
18.05

"Kız Kardeşime"

Hava yağmurlu, vuruyorum bağlamanın teline gökyüzüne bakarak ey güzel kadın ey ey!

Sen de bakıyor musun gökyüzüne?

Bu duvarlar kahpe

Bu duvarlar soğuk

Bu yağmura gelince sana olan hasretimin hüznüdür bu.

Not: koğuşta elektrikler kesildi.

28.01.2014 Alanya hapishane düşünceleri.

Havada yağmur bulutları hâkim, duvarlar bir sokak gibi uzanıyor gökyüzüne. Nereye dokunsam içim üşüyor. Havanın soğukluğundan değil elbet, senin sıcaklığını arayıp bulamayışımdan. Hastalanıyorum teşhisini yapıyorum, hasretindir beni hasta eden. Formülünü buluyorum, bu duvarlar bize yabancı. Biz doğulular gibi kokarız, çiçekler gibi özgür bir ülke gibi, bu duvarlar kokusuz, bizlerin kokusunu esir alma çabasında, en kötüsü duvarlar senin kokunu almaya çalışıyor benden.

Açık görüşte uzunca sarılıyorum ya, sebebi kokun benden ayrılmasın diye. Ama kokun hasretini gidermeye yetmiyor. Ama kokun hasretini gidermeye yetmiyor gülüm.

Kızçem'e

En çok gülüşünü özledim. Hayır, bana kocaman sarılmanı… Seni dünyalar kadar seviyorum demeni…

Yatak odamıza kapanıp sohbet etmelerimizi, fırtınalı günlerde ya da elektriklerin kesildiği günlerde koyun koyuna uyumalarımızı. Okuldan gelişini özledim. Film izlerkenki o ciddiyetini... Kendi kendine gülüşlerini özledim. Annemize sarılışının tablosunu özledim. Üç kadının gücünü özledim. Yanınızda her gün yenilenen vücuduma dokunuşlarınızı özledim. Bir konu üzerine yoğunlaşmışken gelip onu bölmenizi özledim. Yalnız kalmak istediğim günlerde inatla yalnızlığımı bozmaya çalıştığınız günleri özledim. Annemizin çikolatayı kaşıkla yemesini özledim. Ev büyüklerine planladığımız şakaları birlikte uygulamayı özledim. Omuz omuza verip zalimlere karşı gelişlerimizi özledim. Beraber yaptığımız kahvaltı sofralarını… Hastalandığımda elini yüzüme koyup geçecek demeni özledim. Çizgili kıyafetler içindeki o tatlılığını özledim. En sevdiğin patates kızartmasını boğulurcasına yemeni özledim. Güzel bir haber aldığındaki heyecanını özledim, tuvaletimizin aynı anda geldiği anları özledim. Tatlı kavgalarımızı, yine dayanamayıp barışmamızı özledim. Kısacası Kızçem ben seni çok ama çok özledim.

30.01.2014
21.00

Hücremdeyim, ranzaya uzandım, her zaman olduğu gibi sevdiğimi düşünüyorum. Yani seni! O iri yeşil gözlerini, buğday tenini, güzel küçük burnunu, ehe he tombik ellerini. Yıldızlara bakma saatimize az kaldı, zamanın geçmesi için oyalanıyorum. Aslında sana yazmak ciddi ve önemli bir iş. Sana yazıp yollayamadığım mektuplar boşa gitmesin diye buralara karalıyorum. Çıktığımda sana vereceğim bu defteri, diğer boş sayfaları sen doldurursun. Bu yüzden sayfaları karalamaya kıyamıyorum. Bana göre bütün dünya senin ellerinle yeniden kurulmalı. Bu sosyalizmin var olmasından bile güzel olurdu. Onun için, öyle bir dünya için beni bu zalimler hemen şu dakika bile asabilir ya da kurşuna dizebilirler. Hem senin uğruna yattım bu kadar ayı Kızçem. Kim dayanır bu kokuşmuş düzenin duvarlarına, ben dayanırım bilirsin, hele söz konusu sizken ben her şeye dayanırım. Sizin adınıza daha fazla savaşırım. Yok olur yeniden doğarım, zayıflarım ama sonra eskisinden daha da güçlü olurum.

Bunları sana niye her sabah uyandığında ya da akşamları uykuya teslim olmadan söylemedim, en çok buna kızıyorum; kendime kızıyorum. Neden her yüzüme güzel bakışında seni seviyorum Kızçem demedim? Aslında diyordum, içimden olsa da sen duymasan bile ben tüm bunları sana söylüyordum. Küçüklüğümüzden bu yana sen incinmeyesin diye yaşıyorum. Tamam, ben çocuk olamadım çoğu zaman ama senin çocukluğunu yaşaman için buna değerdi. Sen gördüğüm en güzel çocuktun. Asiydin, sen asileştikçe ben mutlu oluyordum. Çünkü boyun eğmeyecektin hiçbir şeye, kimsenin önünde diz çöktüremeyeceklerdi sana. Sana her bakışımda bunu yaşadım, sen de erken büyüdün küçüğüm. Benim gibi erken büyümeni istememiştim. Ama biz erken büyümesi gereken çocuklardık bunu iyi biliyordum. Yine de sen çocuk kal, o duyguyu doluca yaşa diye ben erken büyüdüm işte. Sen de o yükü benden almak için büyüdün biliyorum. Henüz yaşlanmış değiliz tabii (gülüyorum) hatta daha da büyüyeceğiz, o yüzden çıkacağım buradan güzel gözlüm, bal kokulum. Şimdi yıldızlara bakmaya gidiyorum. Biliyorum oradasın, orada buluşalım.

31:01.2014 21.00

Merhaba aşkina… Saat 21.00; yüzüm gökyüzüne çevrili hangi yıldızlara bakıyor acaba şu an diye hayal kuruyorum. Bir tanesi var bak cane şurada (✶) bu yıldız bücürük ve hepsinden parlak duruyor. Aşkım bütün gün size bileklik yaptım. İnsanın gözü felç oluyor. İpimiz de ip zaten biliyorsun hapishane yönetimi. Bize ne boncuk ne radyo ne de ip veriyor. İmkân yaratıyoruz tabii biz hele söz konusu siz içinse daha ayrı oluyor elbet.

Koğuş kapısı açıldı hepimiz aşağı indik, "biri mi geldi ne oluyor diyoruz" bir durum yokmuş. Songül'ün (nolinl heval) dediğine göre ben sürgün olmuşum, yarın götürüyorlar. Hepimiz ayaklandık sonra öğrendik ki Songül şaka yapmış bize, ama onu güzelce dövdük koğuşça. Gardiyana dedim bize şaka yapmış, gardiyan gülüyor ve diyor ki "Deniz tahliye olsa da sevinsek, öyle işte Kızçem. Seni görmeme 2 gün kaldı bu defteri de o gün vereceğim sana. 06.02.2014 mahkeme gününe kadar sen yazarsın. Çıktığımızda beraber yaptığımız güzel şeyleri gezmeleri vs yazarız. Ne dersin, çikolata kaplarını, kahve kâğıtlarını yapıştırırız her şey güzel olacak bir tanem. Her şeyi en başından yeniden kuracağız hem kendi geleceğimizi inşa edeceğiz hem başkalarının… Yolda düşen bir çocuğu kaldırarak mı başlarız ya da bir amcaya gülerek mi, bunları bilemeyiz ama yapılacak her inşayı seninle kuracağız, yeni evlenen çift gibi. İkimiz birey olarak bir şeylerin başlangıcındayız fakat el ele vermek benim kastım. Daha da güçlü ve kesin adımlar. O vakit önümüzde engel nedir bilmeyeceğiz. Birbirimizin hatalarını, bocalamalarını telafi edip duracağız artık.

Güzel gözlüm erken yatacağım bugün mahkeme süreci diye yoğun çalışıyorum, yorucu oluyor. Yazımın bozulmasından anlamışsındır. Gözlerim tam görmüyor sanırım ablan köstebek gibi gözlük takacak, mahkemede gözlüklü olacağım zaten. Bakıp bakıp gülersin (gülüyorum). Aşkım benim bana arada güç veren tek şey senin varlığın olacak, bu yüzden daima gülümse olur mu? İşte o zaman bana kim hangi hükmü verebilir. Verse bile bana diz çöktüremez, biz efe torunuyuz zaten her şeyden önce, sana ne mutlu efem efem.

Aslında heyecanlı olmadığım söylenemez. Karşısına çıkacağım mahkeme heyeti değil sebebi, 4 aydan sonra sizi bu duvarlar dışında da görebileceğim.

İşte bunun için heyecanlıyım. Devo'm beni sabah erkenden alacaklar, o gün ya da bir gün önceden, Antalya hapishanesine götürüleceğim jandarmalar eşliğinde, ringden ineceğim, ellerim kelepçeli olacak bu görüntü sakın seni üzmesin canım kardeşim… Aslında o kelepçelerin demirinin soğukluğu seni esir alamıyor, hem sen ablanı tanırsın; "dört duvar ara kapanmaz ki bendeki özgür ruh."

Ama Shakespeare demiş ya 66 senesinde "seni yalnız koymak var o koyuyor bana" usta ne güzel demiş ya cane can, söz ben de senin için böyle güzel kelimeler dizeceğim. Eğer hüküm giyersem bol bol vaktim olacak zaten, ehe ehe diye gülüyorum, fena mı olur cane. Felsefe candır ya. Bol bol okurum sonuçta bu bilgiler de günlük aldığımız besinler gibi mide ile öğütülüp kanalizasyonu boylamıyor. Tamam, çok büyük konuşmuş olmayayım filozof olamasam da başka bir şey olacağım kesin. Bu arada ben yıldızları seyredip sesli konuşmak yerine yazıyorum. 4 ayda delirdi demesinler yoldaşlar. Ne yapıyorsun derlerse ne cevap verebilirim, Kızçem'le anlaştık her akşam saat 9'da yıldızlara bakıp konuşma kararı aldık! Cane hadi bana deli desinler sorun değil sana da diyecekler. Hem böyle daha kalıcı oluyor. Şimdi ranzamda sen karşımda olsan sohbet etsek ben sana kahve ya da günün son çayını ikram etsem. Gülüşsek sarılsak ama bu sefer cano çoraplarını koklatmasan… Sonra resim çizsek, ben sana bağlamada yeni çıkarttığım türküler dillendirsem. Güzel olurdu tabii. Ama şimdi oturmaktan yoruldum ve yatacağım. Şaka şaka. Yok, yatma kısmı gerçek yarın yine aynı saatte o küçük yıldız ile görüşmek dileğiyle seni seviyorum güzel parem, anneyi her gün uyurken öp. Beraber uyumak dileğiyle, hoşça kal öpüyorum mitonum

Ablan Deno

Kızçem, saçlarına hasret kaldığım, o ışıltılı gözlerine kurban olduğum. Bu yazdıklarını okumaya cesaret edememiştim, ayrı kaldığımız anları hatırlamak istememiştim. Bugün saklanmış senin o eksikliğini, söyleyecek olduğun şeylerin eksikliğini böyle gidermeye çalışacağım. Tabii ki hiçbir şey senin yerini tutmaz ama hiç yoktan iyidir. Mektup yolladım sana geleceğimi yazdım. Gelmek için her şeyi yapacağım.

Ablan Deno

Merhaba Güzel Kızçem

Mahkeme tarihi belli oldu ablanın. Umarım bu sebeple yüzün gülüyordur. 06.02.2014 yılbaşı ve doğum gününü sizinle kutlayamayacağım, bunun için özür diliyorum, geleceği göremedim. Ben de mektupla telafi etmek istedim. Yeni yılını kutluyorum aşkım, yeni yaşının güzelliği ile bütün yılların özgürlük ile aydınlansın. Nerede olursam olayım içeride dışarıda seni hep yüreğimde taşıyacağım, kocaman öpüyorum.

Ablan Deno

Olimpos'ta geçirdiğim üç gün neredeyse dolacaktı, Nuray hanıma Diyarbakır'dan bir telefon gelmişti. Evlatları dağa çıkan aileler, evlatları cezaevinde bulunan aileler, evlatlarını bu savaşta toprağa veren aileler… Kısacası acılı anneler seslerini duyurmak adına Diyarbakır anıt parkta "barış" çağrısında bulunmak üzere toplanmışlar ve Nuray hanımı da davet ediyorlardı. Nuray hanım kabul etmiş, benim de Diyarbakır'a ailelerle görüşmeye gitmek isteyip istemediğimi soruyordu. Benim verdiğim cevap, "Gelmek istiyorum, ama sanırım tek sorun, uçaktan çekindiğim için daha önce uçağa binmedim, şimdi de binip binmemekte kararsızım." Yine tanıdık gülümsemesiyle bana cevabı, "korkma ben varım" demek oldu. Hemen yola çıkıp sabaha karşı uçağa binmiştik. Nuray hanım yorgunluktan uykuya yenik düşmüş, ben ilk defa bindiğim uçaktaki gerginliğimi atmış, yanımda oturan adamın kardeşinin resme yeteneğini öğrenince, resim bölümü okuması için ikna etmeye çalışıyordum. O "ya iş bulamazsa" diyordu, bense "ya güzel olan şeyleri görmezse" diyordum. Hayatı değiştirmek için güzel olan şeyi görmek ve güzelleştirmek gerekiyordu. Belki o vakit bu kadar çirkin olmazdı binalarımız, belki o zaman bu kadar kaba olmazdı sözlerimiz, belki o zaman güzel olurdu günlerimiz. Saat 07.00 olmak üzereyken indiğimiz Diyarbakır havalimanında, bizi karşılamaya gelen ailelerle tanışıp anıt parka doğru yola çıktık. Çimenlere serili kilimlerin üzerine hazırlanmış kahvaltıda ve kaldığım iki gün boyunca en fazla duyacağım cümle "biz barış istiyoruz" olacaktı. Yüzünde acının çizgilerini taşıyan çocuklar, kadınlar, adamlar; sevgiyle, sükûnetle ve kibarlıkla barış istiyoruz diyordu. Sanki barışı görene dek yüzümüzden umut eksik olmayacak ve ölmeyeceğiz der gibiydiler. Yargıları değiştirmenin yolu yeniden tanışmaktı ve biz aynı topraklarda yeniden tanışmak adına oturduğumuz sofradaki ekmeklerimizi kopartırken, yargılarımızı da kopartıp parçalıyor, tanışıyorduk. İnsanların yüzünde buruk bir mutluluk ve bir heyecan Deniz'in annesine sarılıp belki Deniz, barışın adı olur düşüncesiyle güzel dilekler sunuyorlardı.

Nuray hanımla anıt parkta yürüyoruz, ailelerle tanıştıktan sonra onu biraz daha rahat görüyorum, boynunda Deniz'in hediye ettiği beyaz tülbent, Deniz'i anlatıyor:

"Gitmeden evvel bana ezginin günlüğünden "Ayşe'ye Şarkı" parçasını yollamış, babasıyla ayrıldığımızda kızlarla dinlemiştik bu şarkıyı" diyor. Sonra aklına başka bir anı geliyor: "Hopa'da üçümüz birlikte bir dağ yolunda kaybolduk sonra yol bitti..." diyor. Ben "Peki sonra ne yaptınız?" diye soruyorum, cevabı netti "Güldük."

"Evde güzel olan ne varsa odasına götürürdü. Sürekli, küçüklüğünden bu yana bize kızınca bavulunu toplar evi terk ederdi. Ben pencereden onu seyrederdim, gitmeyip bavuluyla kapının önünde oyalanır, tekrar eve çıkar, birbirimize sarılır ağladık."

Diyarbakır'ın tarihe tanıklık etmiş sokaklarını yürümeden önce çantasından ayırmadığı Deniz'in cezaevinden görülmüştür mührüyle yolladığı mektupları bana gösteriyor. Mektupları alıyorum ve bir ağacın gövdesine sırtımı verip Deniz'in annesine yolladığı mektupları da okumaya başlıyorum.

"Merhaba Güzel Kadın, Annem"

Gücümü aldığım insan, güzellik ve insana ömür veren kadınım. Aslında duygular bu denli yoğun olmasa insan olduğundan güçlü durabilirdi, hele ki bu koşullarda! Ama yine de gücümüzden güç yitirdiğimiz söylenemez, mektubun başına Neruda'dan güzel bir şiir yazdım. O elbiseyi ülkemin özgürlüğü, insanlarımız ve özellikle sizin için (ailem) defalarca giyip çıkartabilirim.

Neyse içinizi karartmayayım. Buralarda neler oluyor bitiyor artık daha iyi biliyorsunuz. Her hafta görüş sağlıyorlar sağ olsunlar, doğrusu düşünmenin bedeli o kadar ağır değil.

Bu ülkede suç olmayan şeyler gayet belirgin halde. Mesela küçük bedenleri kimyasallar ile öldürmek; santrallerle yaşam alanını zehirlemek; kadınlara tecavüz etmek, şiddet uygulamak, öldürmek bu gibi şeyle kesinlikle suç değil yeter ki düşünme. Kırmızı dersem çıkma, sarı dersem çık mesela… Kırmızı çok tehlikeli bir renk; insanın düşünmesini sağlıyor. Bu birileri arasında büyük suç teşkil ediyor. Boğalar bu rengi hiç sevmez, onları öfkelendirir, o yüzden kırmızı derlerse çıkmamak gerek. Diğer renkler ideal, onlarda hiçbir sıkıntı yok. Şimdi hatırlıyorum da beyaz barış mı demekti, sanki o da tehlikeli bir renkti. Kırmızı karanfil mesela neden Deniz'leri anımsatıyor. Kırmızı karanfil gören boğalar neden sinirleniyor. Beyaz karanfilde sıkıntı yok ama.

Neyse annem biz bu kelime oyunlarını ciddi talepler ile her gün dile getiriyoruz. Aslına bakarsan sorunun kendisi de bu; "gör, duy, tanık ol ama yeter ki sus!" diyen zihniyet yıllardan beri "susmayacağız" diyen insanlara ağır bedeller ödetti. Ama bu bedeli ödemeler boşa değil elbet ve kızın da bir nevi bu bedeli ödemekte.

Ülkesi için mücadeleden geri durmamak suç oldu hep. Bu şekilde bir zulüm geleneklerini sürdürme ve yıldırma politikasını her an hissettirme çabalarından gıdım eksilmiş değil. Ama bazen unuttukları şey bizlerde biriken güç oluyor, halkın öfkesini göz ardı edemeyenler yok olmanın eşiğindedir demektir. Bu yolda halkımızın yanında var olmak kızına Deniz'ine hep onur verecektir. Özgürlüğün ülkesine, kardeşliğin, barışın ülkesine atılan her adımda, koyulan her taşta benim

terimin olması bana verilebilecek en güzel armağandır. Ve ülkem için, insanlarım için akan terin miktarı (hapislik vs.) bu durumda önemsizdir. Güçlü olduğumu bilmeni istedim. O güzel ferah olmasını isterim. Şu an ben burada bunları yaşıyorum, yalnız bu durumda olan binlerce insan var. Ve hepsi bir şeylerden fedakârlık ederek, göze alarak, bilinçlice bu durumda. Bu baskıları dışarıda da sergilemekte, içerinin dışarının farkı yok. Bu noktada en önemli şey onuru, erdemliği kaybetmeden başı dik tutmaktır.

Seni seviyorum annem, bütün canlara benden selam.

Kızın Deniz
18.11.2013
Alanya l tipi cezaevi

"Merhaba Annem"

Ziyaretimin sebebi 2014 yılına giriyor olmamız, aslında pekiyi bir giriş olduğunu söylemek zor. Bu yeni yılı dört duvar arasında geçireceğim. Bir inanç vardır ya yeni yıla nasıl girerseniz bütün yılınız öyle geçer diye. Koğuş arkadaşlarımla dalga geçiyorum, ben Noel babadan gıcırdayan koğuş kapılarımızı yağlamasını, yanmayan kaloriferlerin yakılmasını isteyeceğim ya da sıcak suyun üç güne çıkarılmasını isteyeceğim. Noel babadan bu isteklerime oldukça gülüyorlar.

Buraları çok merak ettiğini biliyorum, biraz bu konuya değineceğim bu yeni yıl mektubumda. Koğuşumuz 2 katlı annem; aşağıda 2 oda yukarıda 5 oda mevcut. F tipleri gibi odalar tek kişilik değil ama her nasıl olursa olsun hastaneleri övemeyiz. Annem ben 2. katta kalıyorum, benim odam en son oda. Odam dağları net görüyor ve kaloriferi sabahları (bazen diyelim) yanıyor. Odalar 3'er kişilik planlanmış ve bizim evin tuvaleti büyüklüğünde. Ben ranzanın üst katındayım diğer arkadaş pencerenin yanındaki tekli ranzada kalıyor. Odada 2 dolap var tabii ki demirden, burada tahta görmek çok zor. Demir dolabıma ağustos şiiri ile Einstein'ın resimli bir sözünü ve de ters lale asılı. Einstein diyor ki "önyargıları kırmak atomu parçalamaktan daha zordur". Alt ranza tahmin edeceğin şekilde boş, oraya bağlamamı ve dost kitaplarımı koyuyorum. Mutfağımız alt katta, tuvalet ile aynı katta. Banyo yeri de merdivenin altına doğru yalnızca iki duş yeri var. Suyu 13.30'dan 16.00'a dek akıyor, yıkandın yıkandın. Bazen sular kesilebiliyor, ya da elektrikler. Havalandırmamıza gelirsek, evimizin terası kadar var ya da yok. Tam ortadan kanalizasyon demiri geçiyor ve bazen kokudan öleceğini sanıyor insan. Ben sporumu 2. kattaki balkonda yapıyorum. Havalandırmaya sigara içmek için, kitap ortalarında ya da gün içinde 2. kitabıma başlamadan iniyorum. Her gün nöbet sistemi var sırayla koğuş nöbetçiliği yapıyoruz. Ben nöbet günümde hiç uyuyamıyorum. Ekmek geldiğinde aldın, aldın. Gerçi uyanmazsan da gardiyan bağırıyor ve herkesi uyandırıyor. 05.45'te çöpleri dökmek için iniyorum, havalandırma kapısı açılıyor. 06:00'da çöplerden sonra ekmeği alıyorsun. Hava o esnada aydınlanmış oluyor. Teller

gökyüzünde hep asılıymış havası veriyor. Bu his bende sigara içme isteği uyandırıyor. Bütün cezaevi uyurken gün doğmadan sessizliğin hâkim olduğu saatte sigaramın çatırtısının yankılanması hoşuma gidiyor. 07 gibi masaları kuruyorsun kahvaltı 14 kişilik hazırlanıyor. 07:30 çay da hazır; yoldaşları uyandırıyorsun "heval no rojbaş" diyerek. Ben herkes hazır olmadan çayımı içip lavaboları yıkamaya geçiyorum. 08.00 sabah sayımı "heval Deniz, hejmar". Pazartesi duş, kantin ve görüş günü. Salı ve perşembe mektup veriliyor eğer varsa tabii mektubun, sabah sayımında teslim ediyorsun. Salı unuttun diyelim perşembe teslim ediyorsun. E, burada mektup gününü unutmak mümkün değil. Çarşamba revir günü yani doktora çıkarılıyorsun. Rahatsızlığın neyse dilekçe yazıyorsun "ben rahatsızım" diye sonraki çarşambayı bekliyorsun, garip şeyler!

12:00 öğle yemeği, 08:00'da başlayan havalandırma 16.00'da kapanıyor ve 17:00'da akşam yemeği, 20.00'da ise akşam sayımı. Hapishane hayatı böyle işte…

Bunlar dışında diyecek, anlatacak anlar sınırlı. Aramızda geçen diyaloglar, komik olaylar, kitaplar, gündem vs… Bu son zamanda yaşanan yolsuzluk operasyonu koğuşumuzda oldukça yankı uyandırdı. Ben üzerine fazla düştüm, tespitler, tahminler konu üzerine yazı yazacağım için ayrı çaba gösteriyorum. Yazı demişken bir yazı koydum zarfa sen nasıl değerlendireceğini bilirsin.

Bu son paragrafımı da yılbaşı için süsleyeyim bari annem, yanınızda olamayacağım ama olsun. Özgür günlerde bu ayrı geçirmek zorunda kaldığımız günleri dolu dolu yaşayacağız elbet. Ağustos şiirinde diyor ya usta "ben bir ışık için tepmişim rahatımı" diye. Bu ışık için bazı şeyleri göze alabilmeli. Önemli olan düşündüğümüzü yaşayabilmek, yaşıyor gibi yapanlar zaten yarı yoldan dönecektir.

Son olarak, o ışığı gördüğümüz insanlığın özgür günlere ulaştığı modern köleliğin yok olduğu, eşitliğin konuşulduğu ve zafer şiirlerimizin yankılandığı özgür derelere, dağlara kavuştuğumuz günlerin umuduyla…

2014 yılınızı kutluyorum! Belki o gün bir yıldızın ışığında bir serçenin kanadında size ulaşırım, kocaman öperim annem. Bütün herkese dört duvardan selam olsun.

Kızın Deno
Alanya l tipi cezaevi

Deniz gitmeden önce Kızçem'le kıyıda yürürken ona gideceğini söylemiş, Kızçem ağlayarak ona sarılmış "gitme" diyerek, "tamam gitmeyeceğim" dese de Deniz, sonrasında iki mektup bırakıp "Destan Yörük" kod adıyla Rojova'nın yolunu tutmuştu. İkinci mektup ise Ahmet Telli'nin "belki yine gelirim" şiiriydi.

"Merhaba annelerin gülü, güzeller güzeli Kızçem'e"

Aslında nasıl başlayacağımı hiç bilmiyorum. Küçük kızınız ve ablanız sizi bir hayli aydınlatacak şimdi. Bu name elinize geçtiğinde ben Rojova topraklarına varmış olacağım. Yoğun ve zor dönemden geçiyor insanlar. Ülkesi Derso'nun alınması Mem'in (sevdiğim adamın) yine bu doğar doğmaz içine düştüğümüz savaşın içinde olması gibi sebepler de bana göre zor bir süreç oldu. Ama doğduğumdan beri vücudumda yüklü olan bu heyecan tüm bunların üstesinden gelmemi sağladı. Doğrusu bu nameyi size yazmak hapishanede size yazdıklarım kadar kolay olmuyor.

Size üzülmeyin diyemiyorum, çünkü aynı üzüntüyü bir gün öncesinde ben de yaşadım. Dediler "Dik durmalısın koçeri" ilk defa bu cümleyi o gün yersiz ve anlamsız buldum. Her ne kadar kavgamızı en ağır haliyle yaşadığımızı sansak da, bu hallere mantığımız erişmiyor. Beni anlayacağınızı düşünüyorum. Bu sürece kadar hep sizler için var oldum. Kararlarıma dahi "siz" yön verdiniz. Her şeyden önce bunun için bana bu seferliğine hak vermeli ve iyi düşünmelisiniz. Hemen ülkemizin yanındaki insanların var olma savaşını görmezlikten geldik. Orada savaşın esiri altında olanlar insan değildi sanki. Ama ben bunun böyle olmadığını, sistemin okulları bas bas bağırırken "Ne mutlu Türküm diyene" her zaman sorgulama içerisindeyken kavradım. Elbette diyeceksiniz ideolojileri, ben oraya enternasyonalizmi savunan bir insan olarak gideceğim-gitmiş olacağım. Aynı Deniz Gezmişler gibi, Serkan Tosunlar gibi. İyi biliyoruz ki biz gibi insanlar TC kimliğinde yazanlardan ibaret değiliz, hiçbir zaman da o kalıba sığmadık. Var olan insanlık mücadelemizin temel sebebi de bu yönde olmalı. Yok edilen insanlardan önce yok edilen insanlığı uyandırmak sizden ricamdır.

"Silkelenin", benim Rojova topraklarında verdiğim savaşı siz bu topraklarda yayın. İnsanlığın uyanışına atılacak o adımlara bir adım da siz olun. Böylesi gidişlerde dönüşlere çok yer verilmez ama Devo'm o gün "bir dilek tut" diyerek verdiğin o parayı denize atarken, ben size geri dönebilmeyi tuttum. Öyle ya da böyle bedenim size geri dönecektir.

Baba'm sana uzunca yazmak isterdim. Ama senden tek bir isteğim olacak, dünya malını kızından, kardeşimden esirgeme, o büyük bir mimar olacak.

Sizi seviyorum hoşça kalın 22:05.2014

Kızınız, ablanız Deniz

Belki Yine Gelirim

Dudaklarımı kanatırcasına ısırıyorum günlerdir
Her sözcük dilimin ucunda küfre dönüyor çünkü
Bir gök gürlese bari diyorum, bir sağanak patlasa
Bitse bu sessizlik, bu kirli yapışkanlık bitse
Ama bir tufan az mı gelir yoksa yine de
Yırtılan ve parçalanan bir şeyler olmalı mutlaka
Hiç durmadan yırtılan ve parçalanan bir şeyler

Oysa ne kadar sakin bu sokaklar ve bu kent
Ne kadar dingin görünüyor bana şimdi gökyüzü

Gidenler nerde kaldılar, özledim gülüşlerini
Bir kenti güzelleştiren yalnız onlardı sanki
Onlardı çocuklara ve aşka ölesiye bağlanan
Kadınları güzelleştiren herhalde onlardı
"Tükürsem cinayet sayılır" diyordu birisi
Tükürsek cinayet sayılıyor artık
Ama nerede kaldılar, özledim gülüşlerini onların

Uzun uzun bakıyorum kıvrılan sokaklara
Tek yaprak bile kıpırdamıyor nedense
Ve tek tek söndürüyor ışıklarını varoşlar
Alnımı kırık bir cama yaslıyorum, kanıyor
Kanımın pıhtılarında güllerin serinliği
Ve fakat bir cellat gibi yetişiyor pusudaki
Dilimin ucunda küfre dönüyor her sözcük

Yaşamak neleri öğretiyor, düşünüyorum
Okuduğum bütün kitaplar paramparça
Çıkıp dolaşıyorum akşamüstleri bir başıma
Bir uçtan bir uca yalnızlıklar oluyor kent
Bulvar kahvelerinin önünden geçiyorum
Sarmaşık aydınlar, arabesk hüzünler

Bir gazete sayfasında sereserpe bir yosma

Sesler gittikçe azalıyor, kuşlar azalıyor
Ve ne zaman yolum düşse vurulduğun yere
Kızgın bir halka oluyor boynumda o sokak
Hüznü yalnız atlarımız duyuyor artık
Biz çoktan unutmuşuz böyle şeyleri
Ama içimde bir sırtlanın dalgın duruşu
Ve dilimin ucunda küfre dönüyor her sözcük

İçimde zaptedilmez bir kırma isteği
Dizginlerini koparan bir at sanki bu
Soluk soluğa kalıyorum her sonbahar
Ve sevgilim ne zaman hoşgörülü olsa
Bir yolculuk düşüyor aklıma, gidiyorum
Bütün gençliğim böylece geçip gitti işte
Ama hâlâ bir şeyler var vazgeçemediğim

Hangi duvar yıkılmaz sorular doğruysa
Bir gün gelirsek hangi kent güzelleşmez
Şiirlerim bir dostun vurulduğu yerde yakıldı
Geri almıyorum külleri yangınlar çıksın diye
Devriyeler çıkar şimdi, bütün ışıklarını söndür
Sorduğum hiçbir soruyu geri almıyorum ey sokak
Ve dilimin ucunda küfre dönüyor her sözcük

Dudaklarımı kanatırcasına ısırıyorum günlerdir
Bir gök gürlese bari diyorum bir sağanak patlasa
Bitse bu kirli ve yapışkan sessizlik, hiç gitmesem
Oysa ne kadar sakin sokaklar, bu kent ve bütün yeryüzü
İpince bir su gibi sızıyorum gecenin tenha göğüne

Sessizce çekip gidiyorum şimdi, sessiz ve kimliksiz
Belki yine gelirim, sesime ses veren olursa bir gün...

Ahmet Telli

Bütün bunların huzurunda ben sadece soru
soruyordum "bir insan neden silahların
gölgesindeki bir dağa gider?"

Peki ya Deniz, Deniz neden gitmiştir?

Belki gidişin sebebi adının Deniz olmasıdır ve Deniz, adının hakkını vermek istediği için gitmiştir?

Ya adı Deniz'den çok Ayşe olarak anılmış olsaydı, bu zor yola gider miydi mesela? O, Deniz olmayı seçti, çarpık olduğunu fark ettiği düzene kafa tutmak isteği bundandır belki.

Belki de onu "Yabana Doğru" ve "portakal ağacında oturan kadın" kitabındaki karakterler çağırdı; bekletmemek adına geç olmadan gitmiştir.

Bir adamı insanlığından ya da yürüdüğü yoldan dolayı sevmiş ve sevdiği adam için de gitmiştir.

Belki şehrin kirli ışıklarından yıldızları göremediği için, yalnızca yıldızları görmeye gitmiştir.

O çok sevdiği ve vahşi hayvanların olduğu ve özgürce çiçek ekebileceğini düşündüğü bir yer aradığı için gitmiştir.

İnsanlığa barış getirebilmek için gitmiştir.

Bir türlü yer edinemediği yerde kendine yer yapıp yerleri değiştirmek istediğinden gitmiştir.

Barış ve insanca yaşamla bizlerin bir sabah mutlu uyanmasını istediği için gitmiştir.

Belki korkmuştur, biri onu korusun istediği için, belki korkmasın kimse ben korurum dediği için…

Neden gittiğinin bir önemi var, çünkü bir ülkenin yönetim biçimi insanların nereye gideceğini belirler.